

Gjeringene til vår Saktmodige Gud

Den herlige gryingen av en ny dag
over Guds karakter

Jay A. Schulberg

Gjeringene til Vår Saktmodige Gud

Den Herlige Gryingen av en Ny Dag
over Guds Karakter

Tesen for en ikke-voldelig Gud:

En studie for å utfordre misforståelser
om Gud og forslag om et oppmuntrende
alternativt perspektiv

Jay A. Schulberg

Copyright © 2017 Jay A. Schulberg

Alle rettigheter er reservert. Ingen deler av denne boken kan brukes eller reproduseres på noen måte, grafisk, elektronisk eller mekanisk, inkludert fotokopiering, innspilling, opptak eller bruk av ethvert informasjonslagrings- og innhentingssystem, uten skriftlig tillatelse fra forfatteren. Dette gjelder ikke korte sitater brukt i kritiske artikler og anmeldelser.

Bibelsitater er hentet fra King James versjonen av Bibelen.

Oversatt fra engelsk til norsk av Azadeh Badiee, etter beste evne¹.

Bibelsitater på norsk er hentet fra Bibelen a.v. 1611 ved Morten Gjømlestad, 2003.

På originalspråket er tittelen på boken: *Acts of our gentle God*. For å laste ned en gratis kopi av den eller audiofilen, se:

<http://fatheroflove.info>

1 Hvis noen ønsker å forbedre oversettelsen, er de hjertelig velkomne til det. I så fall ta kontakt med <http://fatheroflove.info>

Innholdsfortegnelse

Har du noen gang lurt på?.....	6
1.Har det virkelig noe å si?.....	8
2.Vårt perfekte mønster.....	10
3.Vår kilde til liv.....	12
4.Skapt i Hans bilde.....	14
5.Mesterbedrageren.....	16
6.Hva er synd?.....	18
7.Hvorfor finnes det en djevel?.....	21
8.Den ødeleggende slangen.....	28
9.Jobs fangenskap.....	31
10.Hvorfor vi feil-leser Bibelen.....	36
11.Hvorfor vi misforstår Gud.....	38
12.Hvordan Gud ødelegger.....	42
13.Hva er Guds sinne?.....	44
14.Hvordan Gud fører krig.....	54
15.Sodoma og Gomorra.....	57
16.Hva med flommen?.....	59
17.Korsets vitnesbyrd.....	64
18.Gud er ikke en tyrann.....	66
19.Vår Skaper og Opprettholder.....	73
20.Hvordan kan vi ha evig liv?.....	78
21.Bør vi frykte dommen?.....	84
22.Hvordan ser Guds dom ut?.....	92
23.Gud er ydmyk.....	96
24.Gud er en tjener, ikke en slavedriver.....	99

<u>25.Gud elsker deg ubetinget.....</u>	<u>102</u>
<u>26.Guds kongedømme.....</u>	<u>104</u>
<u>27.Gud tilbyr oss sann frihet.....</u>	<u>108</u>
<u>Oppsummering.....</u>	<u>112</u>

Forord

Har du noen gang lurt på?

I juridisk språk blir en katastrofe som helt skyldes naturens krefter, og som med rimelighet ikke kunne ha blitt forhindre, omtalt som en *gjerning fra Gud*. Denne setningen er ofte inkludert i forsikringsbevisene. Hvorfra fikk vi ideen om at Gud er ansvarlig for dårlige ting som skjer i vår verden? Avgjør Han vilkårlig når og hvor hendelser som tornadoer, jordskjelv, orkaner, flom og andre naturkatastrofer oppstår? Gjør Gud noe for å få disse tingene til å skje? Manipulerer Han den naturlige verden til å få til det ønskede resultatet? Og hvorfor gjør Han ikke mer for å forhindre lidelsen i vår verden? Til slutt, var Gud ansvarlig for volden vi leser om i Bibelen? Tyr *Han* selv til vold?

Bibelen gir svar på disse spørsmålene, men vi må se under overflaten for å finne dem. Vi må også være villige til å høre hva Gud sier om seg selv og om hvordan Han virker, selv om det utfordrer troen vi har om Ham.

Denne boken vil undersøke Guds karakter som åpenbart i Bibelen— hva Hans gjerninger er, og like viktig, hva de ikke er. Mange tror at Gud elsker oss når vi følger Hans regler, men blir forarget over våre forseelser og straffer dem som går imot Hans befalinger. Hensikten med denne studien er å vise fra Bibelen at Gud *aldri* har opptrådt som en ødelegger, men bare som en Skaper, Opprettholder og Frelser.

Men den visdommen som er ovenfra, er først ren,
dernest fredelig, hensynsfull, villig til å ta imot
innstendig bønn, full av barmhjertighet og gode
frukter, den gjør ikke forskjell og den er uten hykleri.

—Jakobs brev 3:17

1. Har det virkelig noe å si?

Hvorfor er det viktig å vite hvordan Gud er? Har det virkelig noe å si hva vi tenker om Gud? Spiller det noen rolle om vi i det hele tatt tenker på Ham? Svarene på disse spørsmålene ligger i selve grunnlaget for *alt* som er verdt å vite. Hva vi tror om Gud og Hans karakter, bestemmer *vår* egen karakter—og vår karakter er mer verdifull enn all materiell rikdom som denne verden har å tilby.

Jesus sa: "Jeg og Min Far er ett" (Johannes 10:30). Gud Faderen og Guds Sønn er *en* i hensikt—*en* i karakter. Forholdet deres er en av perfekt harmoni. Hebreerforfatteren erklærer at Jesus for Gud Faderen er "avglansen av Hans herlighet og det uttrykte bilde av Hans person" (Hebreerbrevet 1:3). Guds herlighet er mer enn bare Hans prakt; det er Hans karakter. Da Moses ba Gud om å vise ham Sin herlighet, gikk Gud forbi for Moses og forkynte Sin karakter:

Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rik på godhet og sannhet, Han fastholder barmhjertighet mot tusen slektledd, og Han tilgir syndeskyld og overtredelse og synd. (2. Mosebok 34:6–7)

Å kjenne Gud slik Han *virkelig* er, forsoner oss med Ham. Denne kunnskapen er helbredende og livgivende. Hør hva Jesus sa i Sin bønn til Sin Far: "Og dette er det evige livet, at de kan kjenne Deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, Ham som Du har sendt" (Johannes 17:3). Jesus demonstrerte med Sine ord og Sitt liv nøyaktig hvordan Gud Faderen er. Han sa: "Sannelig, sannelig, Jeg sier dere: Sønnen kan ikke gjøre noe av seg selv, men det Han ser Faderen gjøre; for det Han gjør, gjør Sønnen likedan" (Johannes 5:19).

Når vi vet at Gud *konsekvent* er kjærlig og barmhjertig, vil vi bli trukket til Ham i kjærlighet og tillit. Vi er trygge på Guds kjærlighet og gode vilje til oss til enhver tid, fordi Hans veier *aldri* forandrer seg. Gud erklærer i Malaki 3:6, "For Jeg er Herren, Jeg forandrer Meg ikke." Han er ikke foranderlig slik vi er. Vi kan være snille,

kjærlige og omtensomme så lenge vi blir behandlet rettferdig og med respekt, men når vi møter dem som sårer oss, er vi tilbøyelige til å bli sinte og ville gjengjelde. Gud reagerer *aldri* i sinne eller med gjengjeldelse.

Guds Ord bekrefter at Jesus ikke forandrer seg, og heller ikke Faderen: "Jesus Kristus er den samme i går og i dag og for alltid" (Hebreerbrevet 13:8). "Hver god gave og enhver perfekt gave er ovenfra og kommer ned fra lysenes Far, hos Ham er det ingen ustabilitet eller antydning til forandring" (Jakobs brev 1:17). Disse ordene forsikrer oss også om at vår saktmodige Gud ikke har en voldelig side.

*Og Ordet ble kjød og tok bolig iblandt oss og vi så Hans
herlighet, den herlighet som Den enbårne har fra Faderen, full
av nåde og sannhet.*

—Johannes 1:14

2. Vårt perfekte mønster

I hjertet av Bergprekenen gir Jesus oss det perfekte mønsteret for hvordan vi skal leve i en fiendtlig verden:

Dere har hørt at det har blitt sagt: Du skal elske din neste og hate din fiende. Men Jeg sier dere: Elsk deres fiender, velsign dem som forbanner dere, gjør godt mot dem som hater dere, og be for dem som ondskapsfullt utnytter dere og forfølger dere, så dere kan være barn av deres Far som er i himmelen; for Han lar Sin sol til å gå opp over den onde og den gode og Han lar det regne over den rettferdige og den urettferdige. For hvis dere elsker dem som elsker dere, hvilken lønn har dere for det? Gjør ikke til og med tollerne det samme? Og hvis dere bare hilser deres brødre, hva gjør dere da mer enn andre? Gjør ikke til og med tollerne det samme? Vær derfor fullkomne, slik deres Far som er i himmelen er fullkommen. (Matteus 5:43–48)

Hva lærer dette skriftstedet oss om Gud? Jesus sier: "Elsk deres fiender", og følger opp med, "så dere kan være barn av deres Far som er i himmelen", og Han avslutter med: "Vær derfor fullkomne, slik deres Far som er i himmelen er fullkommen." Jesus ber oss om å behandle våre fjender på samme måte som vår himmelske Far behandler Sine fiender. Han vil at vi skal forstå at de høye prinsippene Han fremsetter for oss i Bergprekenen *kun* er oppnåelige idet vi ser at de stammer fra Gud selv.

I Jesu liv finner vi vårt perfekte mønster for hvordan vi skal behandle våre fiender. Ikke en eneste gang gjengjeldte Han de som gjorde Ham urett. Fra Han ble forrådt og arrestert til Hans korsfestelse, da Han ba om at Hans forfølgere skulle tilgis—"Far, tilgi dem; for de vet ikke hva de gjør" (Lukas 23:34)—demonstrerte Han kun kjærlighet.

Da Jesus ikke ble ønsket velkommen i en samaritansk landsby, tenkte disiplene Hans Jakob og Johannes at landsbyen skulle bli

ødelagt av ild: "Herre, vil du at vi skal beordre ild til å komme ned fra himmelen og fortære dem, slik som Elia gjorde? Men Han snudde seg og irettesatte dem og sa: Dere vet ikke hva slags ånd dere er av. For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse dem" (Lukas 9:54–56).

Den beste måten for oss å vite hvordan Gud er, er ved å studere Jesu liv. Han drepte aldri noen eller truet med å gjøre det. Jesus skadet aldri noen. Han fordømte aldri noen. Da Filip på vegne av disiplene ba Jesus om å vise dem Faderen, svarte Han:

Så lenge har Jeg vært hos dere, og likevel har du ikke kjent Meg, Philip? Den som har sett meg, har sett Faderen; og hvordan kan du da si: Vis oss Faderen? Tror du ikke at Jeg er i Faderen og Faderen i Meg? De ord som jeg taler til dere, taler jeg ikke av Meg selv; men Faderen, som bor i Meg, Han gjør gjerningene. (Johannes 14:9–10)

Når vi nå skal ta fatt på en studie som vil utfordre den teologiske status quo, la oss bestemme oss for å holde Jesu ord og Hans perfekte eksempel i fokus.

3. Vår kilde til liv

Med noe innledende grunnarbeid for å etablere sannheten om at Gud konsekvent er kjærlig, vil vi undersøke Guds gjerninger i Bibelen som ser ut til å være motsatte av prinsippene undervist av Jesus. I Jesajas bok finner vi dyp innsikt om Guds veier og tanker:

For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke Mine veier, sier Herren. For som himlene er høyere enn jorden, så er Mine veier høyere enn deres veier, og Mine tanker høyere enn deres tanker. (Jesaja 55:8–9)

Guds veier og tanker er uendelig mye høyere i form og karakter enn våre veier og tanker. Denne definitive sannheten om Gud er vanskelig for oss å forstå. I vår besluttsomhet for å rettferdiggjøre oss selv forestiller vi at Gud er som oss. Vi blir sinte, og tror at Gud blir sint som oss. Vi blir dratt mot å gjengjelde når vi blir urettferdig behandlet, og tror at Gud må ha den samme dragingen mot å gjengjelde når Han utsettes for urett. Gud forteller oss noe annet:

Dette har du gjort, og Jeg tidde; du trodde at Jeg var akkurat slik som deg; men Jeg vil irettesette deg, og stille dem opp i rekkefølge framfor dine øyne. (Salmene 50:21)

Da Gud skapte vår verden, hadde Han ikke tenkt at den skulle fungere på egen hånd. For Gud å ikke involvere seg i vår verden ville det stride mot Hans formål og livet kunne heller ikke fortsette på vår planet—"For i Ham lever vi og beveger oss og Har vår eksistens" (Apostlenes gjerninger 17:28). Gud opprettholder oss i hvert åndedrag vi tar.

Gud er kilden og opprettholderen av alt liv. Det er imidlertid en ting som kan skille oss fra Ham—synd. Men hva er synd? Vi tenker ofte på synd som de dårlige tingene vi gjør, eller å bryte Guds bud. Tanken er at synd på en eller annen måte kan kvantifiseres ved at noen av oss har en stor mengde av den og andre ikke så mye, eller til og med veldig lite. I Bibelen lærer vi at de dårlige tingene vi gjør

er symptomene på en dypt innebygd sykdom vi alle har arvet fra våre første foreldre. Denne sykdommen tror på løgnen at Gud søker Sitt eget beste. Denne djevelens løgn ble testamentert til menneskeslekten i Edens hage og har forvrengt vårt bilde av Gud siden den gang.

Da Gud skapte Adam og Eva og plasserte dem i hagen, fikk de en begrensning—og bare en:

Og Herren Gud befalte mennesket: "Av hvert tre i hagen kan du spise fritt. Men av treet til kunnskap om godt og ondt skal du ikke spise; for den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø. (1. Mosebok 2:16–17)

Det er lett å forstå hvorfor Gud plasserte "livets tre" (1. Mosebok 2:9) i hagen, men det er vanskelig for oss å forstå *hvorfor* Han plasserte "treet til kunnskap om godt og ondt" i det perfekte miljøet. Ved første tanke kan vi se tilstedeværelsen av dette treet, med advarselen mot å spise av det, som en invitasjon til katastrofe.

4. Skapt i Hans bilde

I 1. Mosebok finner vi vår arv: "Og Gud sa: La Oss danne mennesker i Vårt bilde, etter Vår likhet; ... Så skapte Gud mennesket i Sitt eget bilde; i Guds bilde skapte Han ham; til mann og kvinne skapte Han dem" (1. Mosebok 1:26–27). Hva betyr det å bli skapt i Guds bilde, og hva er Guds bilde? Vi vil oppdage hva Guds bilde er når vi finner en definisjon som beskriver hvem Gud er. Den nøyaktige definisjonen finnes i 1. Johannes 4:8: "Gud er kjærlighet." Legg merke til at verset sier ikke "Gud er kjærlig", som om *kjærlighet* er et av Hans mange kjennetegn, men sier ganske enkelt: "Gud er kjærlighet." Alt annet som vi kan vite om Gud må være i harmoni med denne definisjonen. Derfor, akkurat som Gud er perfekt, kan vi med rimelighet konkludere med at kjærligheten til Gud må også være perfekt, uten et fnugg av egeninteresse. Videre må kjærligheten Hans være *uforanderlig*, ettersom Han er uforanderlig.

Hvis vi er skapt i Guds bilde, må vi derfor være skapt av Gud til å *erfare* kjærlighet. Nå kjærlighet, for å *være* kjærlighet, kan ikke dikteres eller på noen måte tvinges. Den kan bare gis fritt som et valg. Dette blir lett forstått hvis vi ser for oss en person utsultet på kjærlighet, som med en ladet pistol, går ombord på en buss og krever kjærlighet fra passasjererne, med trusler om å drepe dem. Ville denne metoden generere kjærlighet?

Anta en mindre dramatisk måte å skaffe kjærlighet på, nemlig gjennom å bygge en robot som blir programmert til å si "Jeg elsker deg" når vi kommer i dens nærvær. Ville det resultere i et tilfredsstillende og meningsfylt kjærlighetsforhold? Kan disse metoder som feiler i å sikre oss kjærlighet fungere for Gud?

La oss gå tilbake til Edens hage og det gåtefulle forbudte treet. Hvis Gud ikke hadde skapt dette treet, hadde det da vært mulig for menneskeheten å elske slik Gud elsker? Kjærlighet, for å *være* kjærlighet, krever at den gis fritt. For at kjærlighet kan gis fritt, må vi også ha friheten til *ikke* å elske. Kjærlighet er alltid et valg; kjærlighet kan ikke kommanderes eller tvinges.

Hvis Gud hadde skapt våre første foreldre og plassert dem i hagen uten å tilby dem en håndgripelig vei hvorigjennom de kunne velge å *ikke* elske og stole på Ham, hadde det ikke vært mulig for dem å elske slik Gud elsker. Akkurat som Gud er vår kilde til liv, er Han også vår kilde til ekte kjærlighet—liv og kjærlighet er uadskillelige. Å bli skapt i Guds bilde gir oss all potensiale til å bli en kjærlig venn for vår Skaper.

Gud plasserte ikke treet til kunnskap om godt og ondt med forbudet om å spise fra det som en vilkårlig test på vår lydighet mot Ham, men som en forsikring om at Han verdsetter vår valgfrihet så høyt; ja så høyt at Han var villig til å ta risikoen for at vi *kunne* velge å vende oss bort fra Ham. Når vi forstår grunnen til at Gud plasserte det forbudte treet i hagen, vil vi ikke beskyldre Ham for å være en selvsk diktator. Det var imidlertid en som *var* klar til å anklage Gud for å være nettopp dette.

5. Mesterbedrageren

Nå var slangen listigere enn noe annet dyr på marken som Herren Gud hadde dannet. Og han sa til kvinnen: Har Gud sagt: Dere skal ikke spise av noe tre i hagen? Og kvinnen sa til slangen: Vi kan spise av frukten på trærne i hagen, men om frukten på det treet som står midt i hagen, har Gud sagt: Dere skal ikke spise av den og heller ikke røre den, ellers skal dere dø. Da *sa slangen* til kvinnen: *Dere skal sannelig ikke dø. For Gud vet at på den dagen dere spiser av det, da skal deres øyne bli åpnet, og dere skal bli som guder og skjelne mellom godt og ondt.*

—1. Mosebok 3:1–5 (kursiv lagt til)

La oss først bestemme identiteten til denne snakkende slangen. Hvem er denne slangen? "Så ble den store dragen kastet ut, den gamle slangen, kalt Djevelen og Satan, han som bedrar hele verden; han ble kastet til på jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham" (Åpenbaringen 12:9). Eva snakket ikke bare med en intelligent slange, men med Satan—mesterbedrageren selv.

Slangen, ved subtile antydninger, beskyldte Gud for å lyve for Adam og Eva og for å holde tilbake noe godt fra dem. Videre, hvis de bare spiste frukten, ville deres øyne bli åpnet og de ville bli som "guder og skjelne mellom godt og ondt." Hvem valgte kvinnen å tro på, Gud eller Satan?

Og da kvinnen så at treet var godt å spise av, og at det var en lyst for øynene, og et attråverdig tre siden det kunne gjøre en vis, tok hun av frukten og spiste. Hun gav også til sin ektemann som var hos henne og han spiste. Da ble øynene åpnet på dem begge, og de skjønte at de var nakne; og de flettet sammen fikenblad og laget seg forkler. Og de hørte røsten fra Herren Gud som vandret i hagen på den svale tiden av dagen, og Adam og hans hustru gjemte seg for nærværet av Herren Gud mellom trærne i hagen.

Og Herren Gud ropte på Adam og sa til ham: Hvor er du?
(1. Mosebok 3:6–9)

Da Adam og Eva spiste av det forbudte treet, ble øynene deres åpnet (de ble selvbevisste) og søkte å skjule seg for Gud. Hva var Guds svar? Han kom og lette etter dem. Hans første ord var: "Hvor er du?" Han søkte forsoning med Sine nå fremmedgjorte barn.

For Menneskesønnen er kommet for å søke og frelse det som var kommet bort.

—Jesus (Lukas 19:10)

6. Hva er synd?

Nå, tilbake til spørsmålet: hva er synd? For å finne den riktige definisjonen, er det viktig at vi først identifiserer nøyaktig hva som gikk galt ved "treet til kunnskap om godt og ondt." I 1. Mosebok 3:6 så kvinnen tre ønskelige egenskaper ved treet:

1. "Treet var godt å spise av." På overflaten kan det virke som om dette var sant, haddet det ikke vært for det faktum at treet var forbudt som matkilde. Problemet var ikke selve frukten, men at kvinnen nå så på den som *god*.
2. Treet var "en lyst for øynene." Alt som Gud skapte i hagen var perfekt, derfor ville treet faktisk være "en lyst for øynene." Kvinnen så enda en *ønskelig* kvalitet ved treet.
3. "Et attråverdig tre siden det kunne gjøre en vis." Virkelig? Hadde dette treet mystiske egenskaper? Hadde slangen rett? Ville kunnskapen om godt og ondt *virkelig* være ønskelig? Og hva betyr å ha kunnskap om godt og ondt? Er det kun å skaffe seg informasjon?

Verset avsluttes med "hun tok av frukten og spiste, og hun gav også til sin ektemann som var hos henne, og han spiste." Dette blir ofte forstått som menneskehetens første synd, men hva er synden? Hva kom først—å spise frukten, eller troen på slangens løgn om Gud?

Det primære problemet var at Eva trodde slangens løgn om at Gud, på egoistisk vis, holdte tilbake noe godt fra dem. Synd er ikke bare selve gjerningen, som om synd er et kvantifiserbart stoff. Synd, i sin kjerne, er en patologisk tilstand i sinnet som ser Gud som selvsentrert og dermed ikke er i stand til å stole på Ham.

Synd kan sammenlignes med en sykdom. Enhver sykdom har en underliggende årsak, sånn som en bakteriell infeksjon, en metabolsk forstyrrelse eller en funksjonssvikt i immunforsvaret. Disse primære årsakene resulterer i ett eller flere symptomer: feber, kvalme, smerter, svimmelhet, slapphet og så videre. Med synd er

den viktigste årsaken å tro på løgnen om Gud, og det fører til fremmedgjøring fra Ham hvis kjærlighet er andre-sentrert. Våre ytre *synder* (symptomene) er et resultat av å tro at Gud er selvisk (den patologiske årsaken). Jesus, i Sin samtale med de skriftlærde og fariseerne brukte denne analogien til synd; nemlig en sykdom som trenger helbredelse:

Da de skriftlærde og fariseerne så ham spise sammen med tollere og syndere, sa de til Hans disipler: Hvordan kan det ha seg at Han spiser og drikker sammen med tollere og syndere? Da Jesus hørte det, sa Han til dem: De som er friske trenger ikke lege, men *de som er syke*. Jeg kom ikke for å kalle de rettferdige, men *syndere* til omvendelse. (Markus 2:16–17, kursiv lagt til)

Synd er dødelig fordi den skiller oss fra Gud, kilden til alt liv. I separasjonen som finner sted, er det aldri Gud som skiller seg fra oss—det er alltid vi som skiller oss fra Ham. Adam og Eva ble redde for Gud istedenfor Satan—han de *burde* ha fryktet. Etter å ha spist frukten, sier Bibelen: "Adam og hans hustru gjemte seg for nærværet av Herren Gud mellom trærne i hagen" (1. Mosebok 3:8). Vi har gjemt oss for vår saktmodige Gud siden den dagen.

Vi gjøre vel i å legge merke til at når Gud advarte Adam og Eva om ikke å spise fra det forbudte treet, sa Han *ikke*: "Den dagen du spiser av det, vil Jeg drepe deg." Han sa: "Den dagen du spiser av det, skal du sannelig dø." Da mannen og hans hustru spiste av treet begynte dødsprosessen i dem samme dag, idet de skilte seg fra sin Livskilde. Det er synd (å tro på løgnen at Gud er selvisk og upålitelig) som er dødelig, ikke Gud: "For syndens lønn er døden" (Romerbrevet 6:23). Gud er ikke i syndebransjen, og Han utdeler ikke syndens lønn.

Det fremgår også at når Adam og Eva spiste frukten av det forbudte treet, fikk de mer enn hodekunnskap om godt og ondt. De forpliktet seg og sine etterkommere uforvarende til å *erfare* kunnskapen om godt og ondt. De ville ikke bare vite *om* ondskap; de ville tenke det, de ville leve det, de ville bli slavebundet av det; og som et resultat

ville de *kjenne* smerte, lidelse, frykt og død.

Mennesket var ikke alene om å lide under de uunngåelige konsekvensene da synden kom inn i vår verden. Hele naturen ble påvirket av disharmonien mellom skaperverket og Skaperen som ble igangsatt av Adam og Evas synd: "For vi vet at hele skapelsen stønner som i fødselsveer inntil nå" (Romerbrevet 8:22). Jorden ble et farlig sted for menneskeheten og dyrene. Siden Noahs flomdager har jorden vært utsatt for voldsomme vær, jordskjelv, vulkaner og andre katastrofale naturkrefter. De voldelige kreftene i naturen kommer ikke fra Gud; de eksisterer bare fordi *vi* har satt Gud på avstand fra oss.

7. Hvorfor finnes det en djevel?

Vi har allerede vist til et bokstavelig åndelig vesen som er i opposisjon til Gud. I Bibelen blir dette vesenet omtalt som Satan, djevelen, slangen, leviatan og Lucifer, samt flere andre titler.

Sammenlignet med to hundre år siden, tror en langt mindre andel av mennesker i vestlig sivilisasjon i dag på en bokstavelig djevel. I vår moderne kultur blir Satan ofte henvist til overtro og uvitenhet. Det er med hensyn til denne tanken og som svar på spørsmålet i kapittelittitlen at vi nå vil undersøke den bibelske beretningen om Satan (motstanderen).

I Bibelen blir Satan identifisert som en fallen engel. Begrepet *fallen* innebærer at Satan opprinnelig var et syndfritt vesen som valgte å gjøre opprør mot sin Skaper. Hvorfor han gjorde opprør mot Gud er et mysterium med tanke på himmelens perfekte miljø.

Tilsynelatende hadde han en stilling med ære og innflytelse blant englene. På et tidspunkt spiret det et frø av stolthet som vokste, og det resulterte i misnøye med hans posisjon i himmelen. Dette kulminerte til slutt i åpent opprør mot Gud.

Satan var ikke alene om sitt opprør. Han var i stand til å få støtte fra mange av de andre englene, selv om flertallet valgte å forbli lojale mot Gud. Krigen som fulgte av opprøret til Satan og hans tilhengere var ikke en krig som involverte fysiske våpen, slik dem som blir brukt i denne verdens konflikter. Gud seiret i denne himmelske krigen ved å bruke kjærlighet mot egoisme, sannhet mot bedrag, åpenhet mot hemmelighold, fornuft mot irrasjonalitet, tålmodighet mot desperasjon og tillit mot mistenksomhet.

Det er rimelig å tro at metodene Satan brukte på Eva i Edens hage, for å forårsake fremmedgjøring fra Gud, var de samme som han tidligere praktiserte for å få tilhengere til sin sak i himmelen. Fram til den tid hadde aldri et spørsmål om Guds rettferdighet blitt brakt opp for de himmelske englene. De kunne på ingen måte vite med absolutt sikkerhet om Satans anklager mot Gud hadde noen

gyldighet eller ikke. Av denne grunn har Satan fått muligheten til å demonstrere sin måte å styre på.

Vi kan spørre oss hvorfor Gud ikke ødela Sin antagonist i begynnelsen av opprøret? Ville ikke det ha forhindret opptrapping av opprøret? Nei, det ville bare ha bekreftet overfor englene at Satans anklager mot Gud *hadde* gyldighet. Hadde Gud ødelagt Satan, ville denne handlingen ha negert friheten og gjort den til et tomt ideal uten substans. Det er noe annet utenom dette. For å være konsekvent i vår Bibelstudie, viser bevisbyrden at Gud aldri ødelegger—synd gjør det. Satan *vil* til slutt bli ødelagt. Denne ødeleggelsen vil ikke komme fra Gud, men fra Satans egen synd:

Herrens ord kom til meg, og det lød slik: Menneskesønn, stem i en klagesang over kongen i Tyrus og si til ham: Så sier Herren Gud: Du var seglet på det fullkomne, full av visdom og fullkommen i skjønnhet. Du har vært i Eden, Guds hage; alle slags dyrebare stein var ditt dekke, karneol, topas og diamant, beryll, onyks og jaspis, safir, smaragd og karbunkel og gull. Håndarbeidet på dine tamburiner og på dine fløyter ble gjort i stand hos deg på den dagen da du ble skapt. *Du er den salvede kjeruben som dekker; Jeg har innsatt deg slik; du var på Guds hellige fjell; du har vandret opp og ned i ildsteinenes midte. Du var fullkommen i dine veier fra den dagen du ble skapt, helt til syndeskyld ble funnet i deg.* Ved mengden av dine varer har de fylt din midte med vold, og du har syndet. Derfor vil Jeg kaste deg ut som en profan fra Guds fjell; og Jeg vil ødelegge deg, O kjerub som dekker, fra ildsteinenes midte. *Ditt hjerte ble opphøyet på grunn av din skjønnhet; du har fordervet din visdom på grunn av din prakt.* Jeg vil kaste deg til bakken, Jeg vil legge deg ned framfor konger, så de kan se deg. Du har vanhellighet dine helligdommer ved mengden av din syndeskyld, ved ondskapen fra din handel; *derfor vil Jeg hente frem en ild fra din midte; den skal oppsluke deg,* og Jeg vil føre deg til aske på jorden framfor øynene på alle dem som ser deg. Alle de som kjenner deg blant folkene, skal bli forundret over deg; du skal bli til en redsel, og du

skal *aldri være mer.* (Ezekiel 28: 11–19, kursiv lagt til)

Kongen av Tyrus karakteriserer passende Satan i denne beretningen. Satan ble skapt perfekt, uten spor av stolthet eller egoisme. Hans fall fra perfektjon var hans eget verk, og han hadde ingen unnskyldning for kursen han tok. Han ble stolt på grunn av sin skjønnhet. "Ilden" som vil ødelegge Satan vil ikke komme fra en ekstern kilde; den vil komme fra Satan selv. Denne ilden er hans egen egoisme. Det er denne egengenererte ilden som vil sluke ham. Satan vil slutte å eksistere—"du skal aldri være mer."

Å, hvor du er falt ned fra himmelen, O Lucifer, du morgensønn! Å, hvor du er hogd ned til jorden, du som svekket nasjonene! For du har sagt i ditt hjerte: *Jeg vil stige opp* til himmelen, *jeg vil opphøye* min trone over Guds stjerner: *Jeg vil også sitte* på forsamlingens fjell, på de sidene som vender mot nord; *Jeg vil stige* over skyenes høyder; *Jeg vil bli lik Den Høyeste.* (Jesaja. 14:12–14, kursiv lagt til)

Lucifer (Satans opprinnelige tittel) falt fordi han prøvde å opphøye seg selv. Jesus lærte sine etterfølgere: "Og den som opphøyer seg, skal bli ydmyket; og den som ydmyker seg selv, skal bli opphøyet" (Matteus 23:12). Lucifer brakte sin egen avskaffelse. Hans ord "Jeg vil bli lik Den Høyeste" dekker over sannheten om at han kun begjærte Guds stilling. Han hadde ingen interesse i å gjenspeile Guds karakter (den eneste måten et skapt vesen kan være *lik* Gud).

Når vi studerer dette skriftstedet skal det også bemerkes at tankene som uttrykkes om Gud er Lucifers; de er ikke en nøyaktig beskrivelse av Guds motiver. Lucifer, på grunn av sin besettelse med selvopphøyelse, forestilte seg at Gud hadde det samme egoistiske motivet.

Og det brøt ut krig i himmelen: Michael og hans engler kjempet mot dragen; og dragen og hans engler kjempet, med de seiret ikke, det ble heller ikke funnet plass for dem i himmelen lenger. Så ble den store dragen kastet ut, den

gamle slangen, han som kalles Djevelen og Satan, han som bedrar hele verden; Han ble kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham. (Åpenbaringen 12:7–9)

Dette skriftstedet dokumenterer krigen i himmelen der Satan først begynte sitt bedrageriske arbeid. Hans arbeid har ikke vært begrenset til et lite hjørne av planeten vår; han har bedratt "hele verden."

Og Han sa til dem: Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn. (Lukas 10:18)

Jesus snakker her om hvor raskt Satan falt fra lojalitet til rebelsk opprør.

For vi er blitt gjort til et skuespill for verden, både for engler og for mennesker. (1. Korinterbrev 4:9)

Av dem som har forkynt dere evangeliet ved Den Hellige Ånd, Han som ble sendt ned fra himmelen—disse ting som englene gjerne ønsker å se inn i. (1. Peter 1:12)

Da Satan gjorde opprør i himmelen og tok med seg en rekke engler, forstod de resterende lojale englene ikke helt hva som skjedde og hvorfor. Evangeliets budskap er både for dem og for oss, og de er intenst interesserte i Guds uselviske innsats på jorden for å redde menneskeheten fra selvdestruksjon. Det "evigvarende evangeliet" (Åpenbaringen 14:6) er forsikringen om at universet vil for all evig tid bli sikret mot enhver tvil om Guds pålitelighet: "Hva pønsker dere ut mot Herren? Han vil gjøre fullstendig ende på den. Trengselen skal ikke oppstå for andre gang" (Nahum 1:9).

Så ble Jesus ledet ut i ødemarken av Ånden for å bli fristet av djevelen. Og da han hadde fastet i førti dager og førti netter, ble han til slutt sulten. Og da fristeren kom til Ham, sa han: *Hvis du er Guds Sønn*, så befal at disse steinene blir til brød. Men Han svarte og sa: Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som

går ut av Guds munn. Da tok djevelen Ham med opp til den hellige byen og stilte Ham opp på templets tinde, og sa til Ham: *Hvis du er Guds Sønn*, så kast Deg ned; for det står skrevet: Han skal gi sine engler påbud om Deg; og de skal bære deg på sine hender, så du ikke støter din fot mot noen stein. Jesus sa til ham: Igjen står det skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud. Igjen tok djevelen Ham med opp på et overmåte høyt fjell, og han viste Ham alle verdens kongedommer og deres herlighet. Og han sa til Ham: Alt dette vil jeg gi Deg, hvis du faller ned og tilbe meg. Da sa Jesus til ham: Bort med deg, Satan! For det står skrevet: Du skal tilbe Herren din Gud, og Ham alene skal du tjene. Så forlot djevelen Ham, og se, engler kom og tjente Ham. (Matteus 4:1–11, kursiv lagt til)

Satan kom til Jesus som fristeren; hans tilsynelatende formål var å ødelegge Jesu sin tillit til og avhengighet av Sin Far. Satan oppnådde suksess ved å bruke en lignende tilnærming mot Eva i Edens hage. Satan var fastbestemt på å hindre Jesus Sitt formål, nemlig å komme til denne verden for å frelse menneskeheten. Dette ville han gjøre ved å friste Jesus til å bruke Sin guddommelige kraft til egen fordel. Bedrageren var desperat etter å hindre Jesus i å lykkes med Sitt oppdrag: å åpenbare Guds *uselviskhet*—noe som ville avsløre Satan for løgneren han er.

I en av fristelsene tilbød djevelen Jesus "verdens kongedømmer", hvis Jesus bare ville falle ned og tilbe ham. Det er verdt å bemerke at Jesus bestred ikke djevelens påstand om herredømme over "verdens kongedømmer." Da Gud først skapte mennesker, gav Han menneskeheten herredømme "over hele jorden" (1. Mosebok 1:26). Men da Adam og Eva trodde på Satans løgn om sin Skaper, overgav de i hovedsak dette herredømmet til djevelen. Vi ser bedrag, undertrykkelse, tvang og ulikhet i "verdens kongedømmer." I Guds kongedømme brukes det ingen tvang på noe tidspunkt eller under noen omstendigheter. Det finnes ingen likheter mellom Guds rike og denne verdens riker som alle er avhengige av lovens håndhevelse istedenfor kjærlighetsloven.

Heretter vil Jeg ikke tale mye med dere, for denne verdens fyrste kommer, og han har ingenting i Meg. (Johannes 14:30)

Jesus bekrefter at det er Satan som er "denne verdens fyrste." Når vi benekter Satans eksistens og hans omfattende innflytelse på planeten vår, legger vi uforvarende skylden på Gud for våre lidelser.

Vær edruelige, vær årvåkne; for deres motstander, djevelen, går omkring som en brølende løve, for å finne den han kan oppsluke. (1. Peter 5:8)

Djevelen er vår motstander—*ikke* Gud.

Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens utspekulerte knrep. For vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot fyrstedømmer, mot makter, mot herskerne over denne verdens mørke, mot åndelig ondskap i høye stillinger. (Efeserbrevet 6:11–12)

Når vi innser at vi alle har vært ofre for bedrageriet—løgner om Gud som ble påprasket menneskeslekten—vil vi ikke se på andre mennesker som våre fiender, men som medofre for dette enorme bedrageriet.

Og de hadde en konge over seg, som er engelen over den bunnløse avgrunn, hans navn er Abaddon på hebraisk, men på gresk har han navnet Apollyon. (Åpenbaringen 9:11)

"Engelen over den bunnløse avgrunn" refererer til Satan. Apollyon, navnet som er gitt ham her, betyr *ødelegger* på gresk. *Satan* er ødeleggeren. Har vi noen begrunnelser for å gi vår saktmodige Gud den samme tittel?

Tyven kommer ikke for noe annet enn for å stjele, og å drepe, og å ødelegge. Jeg er kommet for at de kan ha liv, og at de kan ha

det i overflod.

—Jesus (Johannes 10:10)

8. Den ødeleggende slangen

Plagene som Gud sendte egypterne synes å være noen av Guds mest bevisste ødeleggelsesgjerninger. På overflaten ser det ikke ut til å være noen annen måte å tolke disse hendelsene i Bibelen. Husk imidlertid på verset vi leste tidligere: "For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er heller ikke Mine veier, sier Herren" (Jesaja 55:8).

Moses fikk i oppdrag av Gud å lede Israels barn fra egyptisk trelldom til frihet. Han ble sent til Farao for å advare ham om katastrofene som var i ferd med å finne sted i hans land. Da Gud møtte Moses i ødemarken gav Han ham en grunnleggende leksjon som Moses og Aron senere skulle demonstrere framfor Farao, og som ville vise denne herskeren nøyaktig hva Guds rolle ville være i de kommende katastrofale hendelsene:

Da sa Herren til ham: Hva er det du har i hånden? Og han sa: En stav. Og Han sa: Kast den på bakken. Og han kastet den på bakken, og den ble til en slange, og Moses flyktet for den. Da sa Herren til Moses: Rekk ut din hånd og grip den i halen. Og han rakte ut sin hånd og holdt den fast i halen, og den ble til en stav i hans hånd. (2. Mosebok 4:2–4)

Og Han sa: Er ikke levitten Aaron din bror? Jeg vet at han er god til å tale. ... Og han skal være din talsmann til folket. Og han skal være som en munn for deg, og du skal være som Gud for ham. Du skal ta denne staven i din hånd, og med den skal du gjøre tegn. (2. Mosebok 4:14, 16–17)

Moses skulle gå framfor Farao som Guds representant. Guds hensikt med denne leksjonen var mer enn bare en maktdemostrasjon; den var en illustrasjon på å identifisere den *virkelige* ødeleggeren. Da Moses, som Guds representant, holdt staven i hånden, symboliserte den naturens krefter under Guds kontroll. Ingen skade kunne komme over Egypt så lenge Guds

beskyttende hånd holdt tilbake de ødeleggende kreftene i naturen. Da Moses kastet staven ned, ble den til en slange, symbolet på ondskap og ødeleggelse. Dette symboliserte naturens krefter utenfor Guds kontroll og under Satans kontroll—ødeleggeren.

Flere hundre år før Moses tid og etter at Josef (han som ble solgt som slave av sine halvbrødre) hadde tolket Faraos oppskakende drømmer, befant Israels barn seg i en mye bedre situasjon. Farao opphøyet Josef til en stilling med ære og respekt grunnet hans evne til å tolke de profetiske drømmene, samt hans framsyn når han forberedte nasjonen på en syv år lang hungersnød. Josefs familie hadde blitt ønsket velkommen. Egypterne demonstrerte sin takknemlighet for Josef og Guden han tilbad. Gud var i stand til å velsigne nasjonen rikelig. Mange år etter Josefs død glemte imidlertid egypterne ham og hans Gud, og gjorde Israels barn til slaver, dem som før hadde hatt fremgang og blitt mange i landet. Egypterne, gjennom sine gjerninger, sendte beskjeden om at de ikke ønsket Guds nærvær. De hadde sine egne guder og ønsket ikke å anerkjenne Guden til deres slaver. Gud kunne ikke lenger fortsette med å gi Sin fulle velsignelse og beskyttelse, og samtidig tillate egypternes frihet til å skille seg fra Ham.

Hvis Farao, når som helst etter at plagene hadde begynt, ville ha vendt seg fra sin trassige kurs og latt israelittene gå, så ville Gud ha tatt kontrollen over naturens krefter tilbake og plagene hadde sluttet. Den gjenstridige herskeren gjorde ikke det, og Egypt ble etterlatt i ruiner. Guds rolle under plagene i Egypt blir tydelig når vi betrakter det symbolske budskapet som Gud gav med staven og slangen.

Ytterligere støtte for å befri Gud fra anklagelsen om å ødelegge via naturens elementer finnes i 1. Kongebok. På et nedstemt tidspunkt i hans tjeneste gjemte profeten Elia seg i en hule for dronning Jezebel som hadde truet ham på livet. Gud kom til Sin profet på flukt:

Og Han sa til ham: Hva gjør du her, Elia? Da sa han: Jeg har vært meget nidkjær for Herren, hærskares Gud; for

Israels barn har forlatt Din pakt, revet ned Dine altere og drept Dine profeter med sverdet. Jeg er alen igjen; og de prøver å ta mitt liv. Så sa Han: Gå ut og still deg på fjellet framfor Herren. *Og se, Herren gikk forbi*, og en stor og sterk vind rev fjellene i stykker og knuste klippene framfor Herren, men Herren *var ikke* i vinden; og etter vinden kom det et jordskjelv; men Herren *var ikke* i jordskjelvet. Etter jordskjelvet kom det en ild; men Herren *var ikke* i ilden; og etter ilden kom *en svak hviskende røst*. (1. Kongebok 19:9–12, kursiv lagt til)

Vår saktmodige Gud snakker fremdeles mest hørbart gjennom en svak hviskende røst.

9. Jobs fangenskap

I Jobs bok finner vi tydelige bevis på Satans rolle under smertefulle hendelser og ødeleggelse. Den gir oss også et glimt bak kulissene i den åndelige kampen mellom Gud og ondskapens krefter. Job, "en fullkommen og en rettskaffen mann" (Job 1:8), fant seg selv fanget midt i en intens konfrontasjon på et kritisk tidspunkt i dette åndelige slaget:

Nå skjedde det en dag da Guds sønner kom for å stille seg fram for Herren, og Satan kom også iblant dem. Og Herren sa til Satan: Hvor kommer du fra? Da svarte Satan Herren og sa: Fra å flakke fram og tilbake på jorden, og fra å vandre opp og ned på den. Og Herren sa til Satan: Har du betraktet min tjener Job, at det ikke finnes noen som ham på jorden, en fullkommen og en rettskaffen mann, en som frykter Gud og holder seg borte fra det onde? Da svarte Satan Herren og sa: Frykter Job Gud for intet? Har Du ikke satt en hekk rundt ham, og rundt hans hus og rundt alt det han har på alle kanter? Du har velsignet alt han har foretatt seg, og hans formue har tiltatt i landet. Men rekk nå ut Din hånd og rør ved alt det han har, og han vil forbanne Deg like opp i ansiktet! Og Herren sa til Satan: Se, alt det han har, er i din makt; bare mot ham selv får du ikke rekke ut din hånd! Så gikk Satan bort fra Herrens nærvær. (Job 1:6–12)

Satan satte straks ut for å ødelegge alt Job hadde, inkludert alle barna hans. I ødeleggelsen som fulgte, benyttet Satan seg av fientlige plyndere "sabeerne" (v. 15) og "kaldeerne" (v. 17), "Guds ild ... fra himmelen" (v. 16) og "en sterk vind fra ødemarken" (v. 19).

Selv om det er tydelig hvem ødeleggeren er i Jobs bok, er mange lesere fremdeles urolig over Jobs lidelser fordi det feilaktig antas at Gud *lot* Satan plage Job. Tanken er at siden Gud er allmektig burde Han ha forhindret Satans angrep på Job. Imidlertid var Guds makt aldri det aktuelle tema på spill; det har alltid vært og vil alltid

handle om Guds prinsipper for styring—er Gud helt konsekvent med å gi Sine intelligente skapte vesener frihet, eller er Han ikke? Frihet, for å *være* frihet, må være ugjenkallelig; det betyr at det er uforanderlig og ikke kan tas tilbake—uansett omstendigheter.

Når det gjelder Job, var det noe annet som stod på spill foruten Guds rykte—planeten vår. Satan var opptatt med å planlegge å kreve vår verden (fiendens okkuperte territorium) som sitt eget suverene rike: "Og Herren sa til Satan: Hvor kommer du fra? Da svarte Satan Herren og sa: Fra å flakke fram og tilbake på jorden og fra å vandre opp og ned på den" (Job 1:7).

Hvis vi tar oss friheten til å lese nøye mellom linjene, sa Satan hovedsakelig til Gud: "Jeg har streifet rundt hele jorden, og det ser ut til at jeg har enstemmig støtte for min sak; jeg hevder min rett til absolutt styre på jorden." Gjennom dramaet som utspilte seg etterpå, forble Gud (heldigvis) et skritt foran Satan—Gud kjente Sin tillitsfulle tjener. Job forble trofast mot Gud, til tross for at han led det nest mest ondskapsfulle sataniske angrepet som er nedtegnet i Bibelen. Til slutt bevarte Gud Jobs liv og "omgjorde Jobs fangenskap da han ba for sine venner" (Job 42:10), som var faktisk i en mer farefull posisjon enn Job selv—de *kjente* ikke Gud.

Jobs bok gir oss innsikt i den åndelige kampen som fortsetter den dag i dag mellom Gud og mørkets krefter. Når vi kan se for oss noe av det uforståelig komplekse samspillet mellom flere frie viljer som Gud tydelig ser, vil vi begynne å ta innover oss omfagnet av den enorme utfordringen Gud står overfor.

Vi som intelligente vesener er ikke alene i vår verden. Det er mange åndelige vesener som deler rommet vårt med oss—Satan og hans hær av falne engler. Gitt våre individuelle egoistiske natur og demonenes natur, er vår jord daglig en scene for mange kollisjoner av selvsentrerte frie viljer. Det som er spesielt vanskelig for oss å forstå er hvordan Satan og hans demoniske hær hindrer eller motstår Gud.

Det kan være urovekkende for oss når vi innser at Gud ikke utøver

absolutt kontroll og autoritet over alt og alle på vår planet. Gud har imidlertid ingen ønske om å kontrollere våre individuelle liv, og det er heller ikke i Hans natur å gjøre det; Han skapte oss til å være frie, intelligente vesener—ikke dukker.

I begynnelsen av Jobs bok var det tre sentrale deltakere: Gud, Satan og Job. På slutten av boken nevnes ikke Satan. Hvorfor skulle han være fraværende ved den kritiske avslutningen av dette monumentale sammenstøtet med Gud?

Kapittel førtien i Jobs bok fokuserer i sin helhet på en mystisk skapning som Gud omtaler som "Leviatan." Hva eller hvem er Leviatan? Gir Bibelen noen ledetråder som kan hjelpe oss å identifisere denne skapningen? "På den dagen skal Herren med Sitt store og kraftige sverd straffe Leviatan, den gjennomborende slangen, nemlig Leviatan, den krokete slangen; og Han skal drepe den dragen som er i havet" (Jesaja 27:1). Hvem refererer "den gjennomborende slangen", "den krokete slangen" og "dragen som er i havet" til? "Så ble den store dragen kastet ut, den gamle slangen, han som kalles djevelen og Satan, han som bedrar hele verden; han ble kastet til jorden, og hans engler ble kastet ut sammen med ham" (Åpenbaringen 12:9). La oss undersøke Jobs bok kapittel førtien med tanke på å se sataniske attributter i beskrivelsen av denne skapningen:

Kan du dra *Leviatan* ut med en krok? Eller fange hans tunge med en line som du senker ned? Kan du stikke en krok i hans nese? Eller gjennombore hans kjeve med en torne? *Vil han komme til deg med mange ydmyke begjæringer? Vi han tale milde ord til deg? Vi han slutte en pakt med deg? Vil du ha ham for en tjener til evig tid? Vil du leke med ham som med en fugl? Eller vil du binde ham for dine piker? Skal følgesvennene lage en bankett av ham? Skal de dele ham opp blant handelsmennene? Kan du fylle hans hud med harpuner? Eller hans hode hans med fiskespyd? Legg din hånd på ham, husk slaget, gjør det ikke mer. Se, hans håp er til ingen nytte. Skal en ikke bli motløs bare ved synet av ham? Ingen er så vill at han*

våger å tirre ham opp. Hvem er da i stand til å stå framfor Meg? Hvem har kommet Meg i forkjøpet, så Jeg skulle betale ham tilbake? Alt som er under hele himmelen tilhører Meg. Jeg vil ikke skjule hans deler, eller hans makt, eller hans tiltalende skikkelse. Hvem kan avsløre utsiden av hans klesplagg? Eller hvem kan komme til ham med sitt doble bissel? Hvem kan åpne hans ansikts dører? Hans tannrad er fyttingytende hele veien rundt. Hans skjell er hans stolthet, lukket sammen som med et stamt segl; det ene er så tett inntil det andre at det ikke kan komme noe luft mellom dem. De er skjøtet til hverandre, de kleber seg til hverandre, so de ikke kan bli skilt. Når han nyser, skinner et lys, og hans øyne er som øyelokkene om morgenen. Det går brennende ild fra hans munn, og ildgnister fyker ut. Det kommer røyk ut av hans nesebor, som fra en kokende gryte eller kjele. Hans pust får kull til å opptennes, og en flamme står ut av hans munn. Det bor styrke i hans nakke, og sorg blir vendt til glede framfor ham. Foldene i hans kjøtt er skjøtet sammen; de er i seg selv harde, de kan ikke bli rokket. Hans hjerte er hard som stein, ja, så hardt som en del av den nederste kvernsteinen. Når han reiser seg, blir de mektige redde; på grunn av hans sønderbryting renser de seg. Sverdet til ham som angriper ham, kan ikke holde; hverken spydet, pilen eller brynjen. Han akter jern som strå, og messing som råttent tre. Pilen kan ikke få ham til å flykte; stein fra slyngen blir forvandlet til kornstubb. Piler blir regnet som kornstubb; han ler av dirringen fra et spyd. Skarpe steiner er under ham; han sprer skarpe og spisse ting på gjørmene. Han får dypet til å koke som en gryte; han gjør havet lik en kjele med salveolje. Han lager en skinnende sti etter seg, en ville tro dypet hadde hvitt hår. Hans like finnes ikke på jorden, som er dannet uten frykt. Han betrakter alle høye ting; han er en konge over alle stolthetens barn. (Job 41, kursiv lagt til)

Ved hjelp av et symbolsk språk, beskriver Gud i dette kapitlet en fiende så mektig og så blottet for sympati at vi er maktesløse til å kjempe mot han på egen hånd. Gud er engasjert i en intens konflikt

med den mest formidable fienden som kan tenkes, og likevel er Gud forpliktet fullstendig til å kjempe denne kampen på våre vegne uten å ty til makt på noe tidspunkt eller under noen omstendigheter.

Satan har fått Gud til å fremstå som han selv: sint, selvrettferdig, utilgivende, maktsyk, legalistisk, fordømmende og krevende, og på samme tid fremstår han for oss som "en engel av lys" (2. Korrinterbrev 11:14). Gud ser imidlertid tydelig hva vi ikke kan se— hvor dyktig bedrageren er med sitt håndverk.

Med denne symbolske beskrivelsen av Guds motstander kan vi få en viss forståelse av den daglige kampen Gud kjemper for hver enkelt av oss. Gud *griper* inn og fjerner Sine barn bort fra ødeleggelsens vei hver gang Satan overskrider sine grenser i hans desperasjon etter å hindre eller ødelegge dem som responderer på Den Hellige Ånd. Noen av disse inngripener er tydelige for oss, mens de fleste av dem er ikke det. Følgelig vil Gud daglig fortsette med å få skylden for den lidelsen vi ser i verden. Forhåpentligvis vil opplevelsen av Job hjelpe oss med å innse at Gud *ikke kan* forhindre enhver ulykke, enhver katastrofe, enhver sykdom eller enhver død, samtidig med at Han ærer Sine intelligente skapningers frie viljer.

Det er også noe annet som Gud ser tydelig. Bare Han er selv-eksisterende—*Satan* er det ikke. Satan er et skapt vesen som valgte det onde, og ondskap er absolutt avhengig av det gode for dens eksistens. Når alle intelligente vesener i universet forstår denne sannheten i sammenheng med åpenbaringen om Guds pålitelighet, vil Gud la Satan, ondskapens opphavsmann, å selvdestruere; hva kunne ha vært mer rettferdig enn dette?

Frykt ikke; for Jeg er med deg; vær ikke forferdet, for Jeg er din

Gud. Jeg vil styrke deg, ja, Jeg vil hjelpe deg, ja, Jeg vil holde deg

oppe med Min rettferdige høyre hånd.

10. Hvorfor vi feil-leser Bibelen

Bibelen ble ikke skrevet som et diktat fra Gud, "men Guds hellige mennesker talte, slik de ble drevet av Den Hellige Ånd" (2. Peter 1:21). Bibelen ble skrevet av mennesker som brukte sine egne ord innenfor konteksten av den enkelte skribents kultur, bakgrunn og personlighet.

Hvorfor fremstår det så ofte i Bibelen at Gud *er* en ødelegger? For å svare på dette spørsmålet, vil det være først nyttig å betrakte den religiøse kulturen til de gamle Bibellandene. En ting er tydelig— israellittene som er hovedfolkeslaget i Bibelfortellingen var omgitt av avgudsdyrkere. Til tross for tydelige advarsler om å avstå fra avgudsdyrkelse, ble de kontinuerlig påvirket av de avguderiske praksisene til sine naboer. Israellittenes forståelse av Gud hadde blitt pervertert av den rådende kulturen.

Gud lengtet etter å åpenbare seg for folket. Imidlertid ville en fullstendig avsløring av herligheten til Hans karakter ha drevet folket lenger bort fra Ham. Gud nedlot seg til nivået til menneskene Han ønsket å nå. For å kunne gjøre det, måtte Han snakke deres språk. Han var villig til å bli misforstått i Sin interaksjon med israellittene for å redde dem fra å ødelegge seg selv.

Videre, i de gamle Bibellandene, skapte folk under demonisk innflytelse guder som var voldelige og ble lett sinte. De trodde at ulykkene som hendte dem var forårsaket av disse sinte gudene. Følgelig brakte folket dem ofringer for å dempe deres sinne, og de bøyde seg ned for dem i religiøse seremonier.

I det Gamle Testamente nevnes Satan relativt lite, vesenet som *virkelig* har skylden for lidelse og død i vår verden. Hvis Satan hadde blitt identifisert som ansvarlig for katastrofene folket led under, hadde deres oppmerksomhet blitt rettet mot ham istedenfor Gud. Israellittene ville ha sett på Satan som en annen gud med imponerende makt over naturens krefter. Dette ville ha ledet dem til å bringe ofringer til ham, og ved å gjøre det hadde de tilbedt

Satan istedenfor Gud.

Gud søkte å forhindre dette ved å tillate seg å bli sett på som kilden til ikke bare de gode tingene som folket mottok, men også til de *dårlige* tingene. Gud var mer opptatt av folket og effekten av en prematur avdekking av den virkelige ødeleggerens identitet på dem, enn av Sitt eget rykte. Selv med denne uselviske nedverdiggelsen fra Guds side, gav folket fremdeles hyllest til demoner gjennom avgudsdyrkelse: "De ofret til djevler, ikke til Gud" (5. Mosebok 32:17).

Oldtidens israelitter var ikke klare for en tydelig åpenbaring av Guds saktmodige og kjærlige karakter. De ville ha avvist Ham fullstendig hvis Han hadde kommet til dem som Han virkelig er—uselvisk kjærlighet. De ønsket en gud som ville kjempe for dem og bruke vold mot deres fiender. Israelittene ønsket en gud som var *som seg selv*. Istedenfor å godta sannheten om at "Gud skapte mennesket i Sitt eget bilde" (1. Mosebok 1:27), var de fastbestemte på å *skape Gud i deres eget bilde*. Dette gir oss (hvis vi er villige til å vurdere det) en forståelse av hvordan menneskeheten har hovedsakelig forholdt seg til Gud gjennom tidene fremtil i dag.

11. Hvorfor vi misforstår Gud

Da Gud gikk iblant oss, ble Han ikke anerkjent eller var velkommen av det religiøse etablissement:

Da de gikk ut, se, da førte de til Ham en mann som var stum og besatt av djevler. Og da djevelen var kastet ut, talte den stumme. Og folkemengden undret seg og sa: Slikt har aldri vært sett i Israel. *Men fariseerne sa: Han kaster ut djevler ved Beelsebub, djevlelenes fyrste.* Og Jesus gikk omkring i alle byene og landsbyene, og underviste i deres synagoger, forkynte evangeliet om kongedømmet, og helbredet all sykdom og all plage blant folket. (Matteus 9:32–35, kursiv lagt til)

Følgende ord fra Jesaja passer treffende til dem som beskyldte Jesus for å være på lag med Satan: "Ve dem som kaller ondt for godt, og godt for ondt, som setter mørke i stedet for lys, og lys i stedet for mørke, som gjør bittert til søtt, og søtt til bittert! Ve dem som er vise i sine egne øyne." (Jesaja 5:20–21).

Han var i verden, og verden ble til ved Ham, og verden kjente Ham ikke. Han kom til Sine egne, og Hans egne tok ikke imot Ham. (Johannes 1:10–11)

Dette skriftstedet refererer ikke bare til eldgammel historie. Gud fortsetter å være ikke-ankjent, misforstått og ukjent. Vi misforstår Gud på grunn av vår tilbøyelighet til feilaktig å anta at Han er selvsentrert slik som vi er:

Men det naturlige mennesket tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er dårskap for ham; han kan heller ikke forstå det, for det bedømmes åndelig. (1. Korinterbrev 2:14)

Menneskeslekten har en tiltrekning til ekstern religion. I stedet trenger vi å bytte ut vår selvskhet med Guds kjærlighet. Tanken på

å gi fra seg selviskhet er veldig truende for det "naturlige mennesket." Ekstern religion *virker* mye tryggere, men denne type trygghet er en lumsk illusjon. Ekstern religion brukes ofte til å skjule seg for Gud.

Fariseerne kom også til Ham [Jesus] for å prøve Ham, og de sa til Ham: Er det tillatt for en mann å skille deg fra sin hustru av hvilken som helst grunn? Og Han svarte og sa til dem: Har dere ikke lest at Han som dannet dem i begynnelsen, "dannet dem til mann og kvinne," og sa: "Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød"? Så er de ikke lenger to, men ett kjød. Derfor, det Gud har sammenføyd, skal ikke noe menneske skille. De sa til Ham: Hvorfor gav da Moses befaling om å gi hustruen skilsmissebrev, for så å sende henne bort? Han sa til dem: På grunn av deres harde hjerter tillot Moses dere å skille dere fra deres hustruer, men fra begynnelsen var det ikke slik. (Matteus 19:3–8)

Mye av Det Gamle Testamente gjenspeiler Guds innsats for å komme nær hardhjertede mennesker. Gud er misforstått i skriftsteder der Han imøtekommer folkets vilje framfor å forlate dem håpløse. Det er vi som mangler medfølelse—*ikke Gud*. Likevel feil-leser vi stadig Guds interaksjon med nådeløse mennesker i Det Gamle Testamente. Som et resultat anklager vi Gud for å forsvare slaveri og polygami, å oppmuntre til erobningskriger, å befale folkemord og å erklære alvorlige straffedommer mot lovbrøyttere. Vi kommer med disse anklagelsene fordi vi ikke forstår omfanget av problemet relatert til menneskenes harde hjerter som Gud måtte kontinuerlig møte i Sin interaksjon med oldtidens Israel.

I Bergprekenen forstørret Jesus loven og gav den en praktisk anvendelse basert på kjærlighetsloven:

Dere har hørt at det har blitt sagt: Øye for øye, tann for tann. Men jeg sier dere at dere ikke skal stå imot et ondt menneske. Om noen slår deg på det høyre kinn, så vend

også det andre til. Om noen vil saksøke deg for å ta fra deg din skjortel, så la ham også få din kappe. Og om noen tvinger deg til å gå en mil, da gå to med ham. Gi til den som ber deg, og den som ønsker å låne av deg, skal du ikke vende ryggen til. (Matteus 5:38–42)

Med disse ordene utdypet Jesus Guds perfekte vilje i motsetning til Hans tilpasning til hardhjertede menneskers vilje.

Jesus sa til dem: Hvis Gud var deres Far, hadde dere elsket Meg, for Jeg er utgått og er kommet fra Gud; Jeg er heller ikke kommet av Meg selv, men Han sendte Meg. Hvorfor forstår dere ikke Min tale? Det er fordi dere ikke kan høre Mitt ord. *Dere er av deres far djevelen*, og dere vil følge deres fars lyster. Han var en morder fra begynnelsen og står ikke i sannheten, fordi det ikke er sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget forråd, for han er løgner og løgnens far. Men fordi jeg forteller dere sannheten, tror dere Meg ikke. Hvem av dere kan overbevise Meg om synd? Og hvis Jeg sier sannheten, hvorfor tror dere Meg ikke? Den som er av Gud, hører Guds ord; derfor hører dere dem ikke, fordi dere ikke er av Gud. Da svarte jødene og sa til Ham: Sier vi ikke med rette at Du er en samaritan og har en djevel? (Johannes 8:42–48, kursiv lagt til)

Jesus sa til de religiøse lederne: "Dere er av deres far djevelen." Deres far var djevelen fordi de arvet djevelens forvrengete bilde av Gud og motarbeidet enhver endring av dette bildet.

Og over Hans hode satte de opp anklagen som var skrevet mot Ham: **DETTE ER JESUS, JØDENES KONGE**. To røvere ble så korsfestet sammen med Ham, en på høyre side og den andre på Hans venstre side. Og de som gikk forbi, spottet Ham, ristet på hodet og sa: Du som ødelegger templet og bygger det opp på tre dager, frels Deg selv! *Hvis du er Guds Sønn*, så kom ned fra korset. På samme måte spottet også yppersteprestene Ham sammen med de skriftlærde

og de eldste, og de sa: Andre har Han frelst; seg selv kan Han ikke frelse. *Hvis Han er Israels Konge*, la Ham nå komme ned fra korset, så vil vi tro Ham. Han satte Sin lit til Gud; la Ham utfri Ham nå, *hvis Han vil ha Ham*; for Han sa: Jeg er Guds Sønn. (Matteus 27:37–43, kursiv lagt til)

De som spottet Jesus ved korset brukte den samme insinuasjonen som Satan brukte i ødemarken for å friste Kristus: "Hvis du er Guds Sønn" (Matteus 4:3).

Og ingen fyller ny vin i gamle skinnsekker; ellers får den nye vinen skinnsekkene til å sprekke, og den går til spille, og skinnsekkene blir ødelagt. Men ny vin må fylles i nye skinnsekker, så begge deler blir bevart. (Lukas 5:37–38)

I denne analogien sammenligner Jesus Sin radikale nye lære med "ny vin" som sprenger "gamle skinnsekker." Jesus malte med ord og eksempler et tydelig bilde av Guds kjærlighet i skarp kontrast til det *forvrengte bildet av Gud* (den "gamle vinen") hos de religiøse lederne (de "gamle skinnsekker"). Disse to motstridende syn kunne ikke forenes. Slik er det også i dag. Bildet av en voldelig gud må vike for å gi plass til vår saktmodige Gud i våre sinn.

12. Hvordan Gud ødelegger

Et av de tydeligste eksemplene på *hvordan* Gud ødelegger finnes i 1. Krønikebok. Saul, kongen av Israel hadde forkastet Guds råd om å vende seg bort fra sin ødeleggende kurs. Rådet var blitt formidlet til ham gjennom profeten Samuel. Saul hadde gjort flere forsøk på å drepe sin lojale tjener, David. Han var også skyldig i å ha drept Nobs prester og hadde søkt råd hos en heks. I et av slagene mot filistrene ble Saul hardt såret. Han var livredd for hva som ville skje ham dersom han ble tatt til fange. I sin desperasjon "tok Saul et sverd og lot seg falle ned på det" (1. Krønikebok 10:4).

Legg merke til hvordan Bibelen avslutter denne tragiske beretningen om Sauls død:

Slik døde Saul for sin overtredelse som han gjorde mot Herren, fordi han ikke holdt Herrens ord, og også fordi han spurte en som hadde en tjenende ånd for å få råd. Men han rådspurte ikke Herren; Derfor drepte Han ham og overlot kongedømmet til David, Isais sønn. (1. Krønikebok 10:13–14)

Det er helt tydelig i dette tilfellet med Sauls død, at den eneste *gjerningen* vi ser Gud foretar seg, er å la Saul gå sin egen vei og oppleve konsekvensene av egne gjerninger. Sauls dødsårsak var selvmord, ikke drap, og likevel sier Bibelen at Gud *drepte* ham. Dermed er ordet som brukes her for å beskrive hva Gud gjorde avgjort forskjellig fra ordbokas definisjon. Dette er ikke et isolert tilfelle. I neste kapittel vil vi undersøke ord i Bibelen som sinne, vrede og sjalusi. Skriftene gir disse ordene helt andre betydninger (enn ved deres vanlige bruk) når de brukes i sammenheng med Guds veier og Guds tanker.

Søk Herren mens Han er å finne, påkall Ham mens Han er nær.

La den onde forlate sin vei, og den urettferdige mannen sine

tanker; la ham vende tilbake til Herren, og Han vil ha barmhjertighet med ham; og til vår Gud, for Han vil tilgi rikelig. For Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke Mine veier, sier Herren. For som himlene er høyere enn jorden, så er Mine veier høyere enn deres veier, og Mine tanker høyere enn deres tanker.

—Jesaja 55:6–9

13. Hva er Guds sinne?

Spørsmålet om Guds sinne forvirrer mange av oss når vi leser Det Gamle Testamente. Det er mange referanser til Guds sinne og Guds vrede, men hva er Hans sinne? For å svare på dette spørsmålet, vil det være opplysende å se på noen eksempler i Bibelen. Den første omtalen av Guds sinne er da Han gav Moses i oppdrag å lede Israels barn fra egyptisk trelldom til frihet. Hva var omstendighetene som drev Gud til å manifestere Sin sinne da?

Da sa Moses til Herren: O min Herre, jeg er ikke en veltalende mann, verken før eller etter at Du har talt til Din tjener, men jeg er treg i tale og kan ikke tale særlig godt. Da sa Herren til ham: Hvem har gitt mennesket munn? ... Er det ikke Jeg, Herren? Derfor gå nå, og Jeg vil være med din munn og lære deg hva du skal si. Men han sa: O min Herre, jeg ber Deg, send bud ved hvem som helst Du ellers vil. (2. Mosebok 4:10–13)

Moses var redd for å gå framfor Faraos alene og ba om en talsmann. Hvordan responderte Gud?

Da blusset Herrens vrede opp mot Moses, og Han sa: Er ikke levittens Aron din bror? Jeg vet at han er god til å tale. Og se, han kommer også ut for å møte deg. Når han ser deg, vil han bli glad i sitt hjerte. (2. Mosebok 4:14)

Hvordan uttrykte Gud Sin sinne? Ved å gi Moses det han ønsket seg. La oss se på noen andre skriftsteder med referanser til Guds sinne:

Og den blandede folkemengden som var iblant dem, falt for et begjær; da begynte også Israels barn igjen å gråte, og de sa: Hvem skal gi oss kjøtt å spise? Da hørte Moses folket som gråt i hver slekt, hver mann ved døren til sitt telt; og Herrens vrede blusset kraftig opp; det mishaget også Moses. Og det før ut en vind fra Herren, og den førte vaktler inn fra havet og lot dem falle ved leiren, omkring en

dagsreise på den ene siden, og omkring en dagsreise på den andre siden, rundt hele leiren, og omkring to alen over jordoverflaten. Og folket var ute hele den dagen og hele natten og hele neste dag og samlet vaktler (den som samlet minst, samlet ti homer); og de strødde dem om seg rundt hele leiren. (4. Mosebok 11:4, 10, 31–32)

I denne hendelsen finner vi igjen Guds vrede nevnt. Hva gjorde Han? Han gav folket det de ville ha.

Og det skjedde da Samuel var blitt gammel, at han satte sine sønner til dommere over Israel. Navnet på den førstefødte var Joel, og navnet på den andre var Abia. De var dommere i Be'er-Sjeba. Men hans sønner vandret ikke på hans veier; de vek av etter fortjenester, tok imot bestikkelser og forvrenget retten. Da samlet alle de Israels eldste seg og kom til Samuel til Rama, og de sa til ham: Se, du er gammel, og dine sønner vandrer ikke på dine veier. Sett nå en konge blant oss for å dømme oss, slik alle nasjonene har. Men dette ordet mishaget Samuel, da de sa: Gi oss en konge til å dømme oss. Derfor ba Samuel til Herren. Og Herren sa til Samuel: Hør på folkets røst i alt det de sier til deg; for de har ikke forkastet deg, men de har forkastet Meg, for at Jeg ikke skal regjere over dem. (1. Samuel 8:1–7)

Gud sendte et budskap til folket gjennom Sin profet Samuel og gav dem mange grunner til at det *ikke* ville være til deres beste å få innvilget sin forespørsel om en konge. Hørte de på Samuel?

Men folket nektet å adlyde Samuels røst; og de sa: Nei, men vi vil ha en konge over oss, så vi også kan være som alle de andre nasjonene, og så vår kongen kan være dommer for oss og dra ut foran oss og føre våre kriger. (1. Samuel 8:19–20)

Hvordan svarte Gud på folkets insistering? "Så sa Herren til Samuel: Hør på deres røst, og sett en konge over dem" (v. 22). Hvordan vet

vi at Gud gav dem en konge i sinne? Profeten Hosea, som ser tilbake på denne historiske hendelsen, gir oss Guds perspektiv på rollen Han spilte i å innfri folkets forespørsel:

O Israel, du har ødelagt deg selv; men din hjelp er i Meg. Jeg vil være din Konge; hvor er en annen som kan frelse deg i alle dine byer? Og hvor er dine dommere, dem du sa dette om: Gi meg en konge og fyrster! *Jeg gav deg en konge i Min vrede*, og tok ham bort igjen i Min harme. (Hosea 13:9–11, kursiv lagt til)

Disse tre tilfellene fra Skriftene viser tydelig at Guds sinne var synonymt med at Han gav israelittene det de ønsket når det ikke var til deres beste. Dette bør i det minste være nok til å antyde at Guds sinne i Bibelen kan defineres som noe helt ulikt fra ordbokas definisjon. Imidlertid finnes det mange flere tilfeller enn disse. Hva skjedde da Jesus ble sint?

Og Han gikk inn i synagogen igjen, og der var det en mann med en vissn hånd. Og de fulgte nøye med Ham for å se om Han ville helbrede ham på sabbaten, slik at de kunne anklage Ham. Og Han sa til mannen som hadde den visne hånden: Kom frem. Og Han sa til dem: Er det tillat å gjøre godt eller å gjøre ondt på sabbat, å redde liv eller å drepe? Men de tidde. Han så på dem med sinne, bedrøvet over deres harde hjerter, så sa Han til mannen: Rekk ut din hånd. Og han rakte den ut, og hans hånd ble like frisk som den andre. Da gikk fariseerne ut og begynte straks å legge planer mot Ham sammen med herodianerne, om hvordan de kunne få ryddet Ham av veien. (Markus 3:1–6)

Dette er et møte som Jesus hadde med fariseerne. Deres legalistiske innskrenkelser forbød helbredelse på sabbatsdagen. Jesus som kunne lese deres hjerter, "så på dem med sinne." Hva slags sinne hadde Jesus? Den typen som er beskrevet som "å bli bedrøvet over deres harde hjerter." Jesus opplevde sorg eller dyp tristhet over mangelen på kjærlighet og sympati fra disse ubarmhjertige religiøse lederne overfor mannen med den visne

hånden. Hva mer kan vi oppdage i Bibelen om Guds sinne og Guds vrede?

For Guds vrede blir åpenbart fra himmelen over all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker, som holder sannheten i urettferdighet. (Romerbrevet 1:18, kursiv lagt til)

Hvordan blir Guds vrede åpenbart?

Derfor overgav Gud dem også til urenhet ved lysten i deres egne hjerter. (Romerbrevet 1:24, kursiv lagt til)

Av denne grunn overgav Gud dem til skammelige lyster. (Romerbrevet 1:26, kursiv lagt til)

Og ettersom de ikke ønsket å beholde Gud i sin kunnskap, overgav Gud dem til et fordervet sinn. (Romerbrevet 1:28, kursiv lagt til)

Guds vrede er her definert som når Gud *gir dem opp* eller *gir dem over*—med andre ord, Gud gir folket friheten til å skille seg fra Han. Dette er ikke akkurat en vrede av hevngjerrig ødeleggelse som vi ofte krediterer til Gud. La oss se på noen flere eksempler fra Det Gamle Testamente.

Og folket var ute hele den dagen og hele natten og hele neste dag og samlet vaktler (den som samlet minst, samlet ti homer); og de strødde dem om seg rundt hele leiren. Og mens de ennå hadde kjøttet mellom tennene, før de hadde tygget det, blusset Herrens vrede opp mot folket, og Herren slo folket med en meget stor plage. (4. Mosebok 11:32–33)

Her kommer vi tilbake til beretningen om vaktler som Gud gav folket i sinne. En naturlig konsekvens av folkets frotsing var at: "Herren slo folket med en meget stor plage."

Det er verdt å bemerke at tonnevis med ferskt vaktelkjøtt ikke ville

ha vart lenge i ørkenmiljøet der israelittene leiret. Kjøttet ville ha raskt blitt fordervet og dermed blitt uegnet som menneskemat. Når vi tar disse forhold i betraktning, hva slags plage ville dette ha sannsynligvis medført? Gitt den rette mikroben og de rette forholdene, er matforgiftning en dødelig plage: "Derfor kalte han dette stedet med navnet Kibrot-Hatta'ava [begjærets graver], for der begravde de det folkdet som hadde gitt etter for den lysten" (v. 34). Hva var "Herrens vrede"? Følger det ikke med rimelighet av dette at Guds vrede var Hans ikke-innblanding i et årsak-virknings forhold?

På den dagen skal Min sinne blusse opp mot dem, og Jeg vil forlate dem, og Jeg vil skjule Mitt ansikt for dem, og de skal bli oppslukt. Og mange onder og mange trengsler skal ramme dem, så de skal si på den dagen: Har ikke dette onde kommet over oss fordi vår Gud ikke er midt iblant oss? Og Jeg vil sannelig skjule Mitt ansikt på den dagen på grunn av alt det onde de har gjort, ved at de har vendt seg bort til andre guder. (5. Mosebok 31:17–18)

Hva betyr det når Gud *gjemmer Sitt ansikt*? "Har ikke dette onde kommet over oss fordi vår Gud *ikke* er midt iblant oss?" Dette er igjen et språk som beskriver Guds ikke-innblanding. Hvorfor sa Gud at Han ville skjule Sitt ansikt? "På grunn av alt det onde de har gjort, ved at de har vendt seg bort til andre guder." Og hva ville resultatet bli? "De skal oppslukes, og mange onder og mange trengsler skal ramme dem." Da folket vendte seg bort til andre guder, vendte de seg bort fra den sanne Gud, og Han kunne ikke beskytte dem mot de uunngåelige konsekvensene.

Og Israels barn gjorde det som var ondt i Herrens øyne, og de tjente Ba'alene. Og de forlot Herren, deres fedres Gud, Han som hadde ført dem ut av Egypts land; og de fulgte andre guder blant gudene til de folkene some bodde omkring dem, og de bøyde seg ned for dem; og de provoserte Herren til vrede. De forlot Herren og tjente Ba'al og Astarte. Og Herrens vrede ble heftig mot Israel. Derfor overgav Han dem i røvernes hånd, og de plyndret

dem; og Han prisgav dem i deres fienders hender, de som bodde rundt omkring dem, så de ikke lenger kunne holde stand overfor sine fiender. (Dommerne 2:11–14)

Dette skriftstedet beskriver folks vedvarende frafall fra Herren. Her "overgav Gud dem i røvernes hånd" og "prisgav dem i deres fienders hender." Dette er igjen en passiv respons på krisen. På grunn av deres frafall var Gud ikke i stand til å forhindre Israels fiender fra å invadere deres land.

For Herren skal slå Israel, som et siv blir ristet i vannet. Han skal rykke Israel opp med roten fra dette gode landet som Han gav deres fedre, og Han skal spre dem på den andre siden av elven, fordi de har plantet sine skogholt og provosert Herren til vrede. Og Han skal gi opp Israel på grunn av Jeroboams synder, han som syndet, og som fikk Israel til å synde. (1. Kongebok 14:15–16)

Her er Guds sinne (og slåing) *å gi opp* den frafalne Israel.

For de provoserte Ham til vrede med sine offerhauger, og gjorde Ham sjalu med sine utskårne billedstøtter. Da Gud hørte dette, ble han vred, og Han fikk stor avsky for Israel, slik at Han forlot tabernakelet i Sjilo, det teltet som Han hadde satt opp blant menneskene; og Han overlot Sin styrke til fangenskap, og Sin herlighet i fiendens hånd. Han overgav også Sitt folk til sverdet, og var vred mot Sin arv. (Salmene 78:58–62)

Her inkluderer definisjonen av vrede *å forlate, overlevere til fangenskap og å overgi*.

Derfor blusset Herrens vrede opp mot Sitt folk, så Han fikk avsky for Sin egen arv. Og Han overgav dem i hedningenes hånd, og de som hatet dem, regjerte over dem. (Salmene 106:40–41)

Guds vrede beskrives her som å overgi "dem i hedningenes hånd."

Jeg skjulte Mitt ansikt for deg et øyeblikk da en liten vrede steg opp i Meg; men Jeg vil ha barmhjertighet med deg med evigvarende godhet, sier Herren, din Forløser. (Jesaja 54:8)

I dette skriftstedet er "en liten vrede" definert som Gud som gjemmer Sitt ansikt "et øyeblikk", mens Guds godhet og barmhjertighet for oss er evigvarende.

Og Jeg vil kaste dere bort fra Mitt åsyn, slik Jeg har kastet bort alle deres brødre, nemlig hele Efraims etterslekt. Provoserer de Meg til vrede? sier Herren. Provoserer de ikke seg selv til forvirring av deres egne ansikter? Derfor, så sier Herren GUD: Se, Mitt vrede og Mitt raseri skal bli utøst over dette stedet—over mennesker og over dyr, over trærne på marken og over jordens grøde. Og det skal brenne og ikke bli sloknet. (Jeremia 7:15, 19–20)

Gud spør: "Provoserer de Meg til sinne? ... Provoserer de ikke seg selv til forvirringen av deres egne ansikter?" Folkets trengsler kom som en *konsekvens* av deres avgudsdyrkelse, ikke som straff fra Gud.

Klipp ditt hår, O Jerusalem, og kast det bort, og stem i en klagesang på høydene; for Herren har forkastet og *forlatt generasjonen til Sin vrede*. (Jeremia 7:29, kursiv lagt til)

Det er mange flere skriftsteder som bruker lignende terminologier, men disse som vi har sett på burde være tilstrekkelig bevis på at Guds vrede *aldri* er straff fra Ham. Gud gir oss friheten til å akseptere Ham eller avvise Ham. Guds vrede er de naturlige konsekvensene av våre feile valg, idet Han blir tvunget til å la oss få vår vilje. Guds rolle er alltid passiv og omtalt som *å forlate, skjule ansiktet, overgi, gi slipp, overlevere* og lignende terminologi.

I Sin proklamasjon overfor Moses listet ikke Gud *vrede* eller *sinne* som attributter til Sin karakter: "Og Herren gikk forbi framfor ham og proklamerte: Herren, Herren Gud, barmhjertig og nådig, langmodig og rik på godhet og sannhet, Han fastholder

barmhjertighet mot tusen slektledd, og Han tilgir syndeskyld og overtredelse og synd" (2. Mosebok 34:6–7).

Og folket talte mot Gud og mot Moses: Hvorfor har dere ført oss opp fra Egypt for å dø i ødemarken? For her finnes det verken brød eller vann, og vår sjel vemmes ved dette usle brødet. Da sendte Herren flammende slanger inn blant folket, og de bet folket; og mange av Israels folk døde. (4. Mosebok 21:5–6)

Dette skriftstedet forteller oss at "Herren sendte flammende slanger inn blant folket" som svar på deres klager. Ut fra bevisene vi har sett på så langt i Skriftene, hva gjorde Gud da Han "sendte" slangene? I harmoni med skriftstedene vi har undersøkt, måtte Gud gi slipp på Sin beskyttende inngripen på grunn av folkets opprørske utakknemlighet.

Hvordan kom slangene til å være der i utgangspunktet? "[Herren din Gud] som førte deg gjennom den store og forferdelige ødemarken, gjennom *områder med ildaktige slanger* og skorpioner, gjennom det tørre landet der det ikke var noe vann; Han som lot vann strømme ut til deg fra den flintharde klippen" (5. Mosebok 8:15, kursiv lagt til).

De ildaktige slangene var der hele tiden, som en av mange farer Gud på mirakuløst vis beskyttet israelittene mot i det barske ørkenmiljøet. Beretningen om at Gud sendte de ildaktige slangene hadde vært problematisk, bare hvis Gud i stedet hadde sendt sultne isbjørner.

Det er mange historier i Bibelen om Gud som sender invaderende hærer eller en eller annen katastrofe. Med denne forståelsen er det rimelig å konkludere med at ethvert skriftsted som nevner at Gud *sendte* noe skadelig, betyr at Gud ikke kunne hindre det som hendte uten å bli en manipulator av årsak-virknings forhold. Det er ikke Guds hensikt, og det er heller ikke i Hans natur å utøve kontroll over menneskers anliggender.

Da vil Herren bli sjalu på grunn av Sitt land, og ha medynk

med Sitt folk. Ja, Herren vil svare og si til Sitt folk: Se, Jeg vil sende dere korn og vin og olje, og dere skal bli mett ved det; og Jeg vil aldri mer gjøre dere til en bebreidelse blant hedningene. (Joel 2:18–19)

Så sa engelen til meg, han som samtalte med meg: Rop ut og si: Så sier hærskaenes Herre: Jeg er sjalu på grunn av Jerusalem og på grunn av Sion med stor sjalusi. (Sakarja 1:14)

For jeg er sjalu på dere med Guds sjalusi. For jeg har forlovet dere med én ektemann, slik at jeg kan stille dere frem for Kristus som en ren jomfru. Men jeg frykter for at slik som slangen forførte Eva med sin list, slik vil også deres sinn på en eller annen måte bli fordervet fra den troskyndigheten som er i Kristus. (2. Korinterbrev 11:2–3)

Guds sjalusi er fullstendig uselvisk. Gud er sjalu for andre, aldri for seg selv.

Igjen blusset Herrens vrede opp mot Israel, og Han fikk David til å gå imot dem ved å si: Gå, og mønstre Israel og Juda. For kongen sa til Joab, kommandanten for hæren, som var hos ham: Gå nå omkring i alle Israels stammer, fra Dan til Be'er-Sjeba, og mønstre folket, så jeg kan få vite antallet på folket. Og Joab sa til kongen: Må Herren din Gud gjøre folket større, så det blir hundre ganger flere enn det er, og må min herre kongen få se det med sine øyne. Men hvorfor ønsker min herre kongen å gjøre dette? Likevel seiret kongens ord over Joab og over kapteinene i hæren. Derfor dro Joab og kapteinene i hæren bort fra kongen for å mønstre folket i Israel. (2. Samuel 24:1–4)

Da David mønstret Israel, demonstrerte han stolthet og mistillit til Gud ved å støtte seg til antall mennesker og militær makt for å beskytte Israel. Dette ekskluderte effektivt Guds ikke-voldelige beskyttelse og etterlot dem sårbare overfor deres fiender og andre trusler. Selv den kampherdede Joab så faren ved kongens

forespørsel om å mønstre Israel og forhørte ham om det.

Gud "fikk David til å gå imot dem." Kan det være et problem å forstå denne setningen akkurat som den leses? Hvisket Gud i Davids øre for å mønstre Israel slik at Han kunne ha en god unnskyldning til å vende seg imot dem? La oss se på dette verset i lys av det vi hittil har lært om Guds gjerninger.

Gud tar ikke en aktiv rolle i ødeleggelse og egger ikke opp det onde, men det er en annen som gjør det. Er det mulig at Gud i denne hendelsen "fikk" David til å mønstre Israel ved ikke å hindre ham i å gjøre det? Og vil være å gå for langt å antyde at det ikke var Gud som hvisket i Davids øre, men Satan? Hvordan kan vi vite det? Vi kan lese om den samme hendelsen i 1. Krønikebok: "Nå stod *Satan* opp mot Israel, og han *fikk* David til å mønstre Israel" (1 Kronøniket 21:1, kursiv lagt til).

Vi lurer kanskje på hvorfor Bibelen ikke bare kommer rett ut og sier nøyaktig hva som skjedde ved hver enkel hendelse; hadde det ikke gjort Bibelstudie mye enklere? Ja, det hadde det. Kommunikasjonsproblemet mellom Gud og menneskeheten har imidlertid aldri eksistert på grunn av Guds manglende forståelse, men vår. I Sin visdom gir Gud oss valget mellom å akseptere eller å avvise sannheten om Ham. Bibelen ble skrevet med dette viktige prinsippet i tankene. Når vi har muligheten til å forstå frelsende sannhet om Gud og avviser det, vil mer lys bare føre oss lenger bort fra Ham. Bibelens overfladiske tvetydighet tillater motstridende tolkninger. Det ligger ikke i Guds karakter å overbevise oss mot vår vilje til å tro på Ham og Hans kompromissløse kjærlighet. Samtidig gir Bibelen rikelig med bevis til de som *søker* etter vår saktmodige Gud.

Og dere skal søke Meg og finne Meg, når dere søker Meg av hele deres hjerte.

—Jeremia 29:13

14. Hvordan Gud fører krig

Gud fører krig mot det onde med sannhet, kjærlighet, barmhjertighet og tilgivelse.

Den som gjør synd, er av djevelen; for djevelen synder fra begynnelsen. Derfor ble Guds Sønn manifestert, for at Han skulle ødelegge djevelens gjerninger. (1. Johannes 3:8)

Helt fra begynnelsen av hans opprør, har djevelens arbeid bestått i å anklage og misrepresentere Gud. Jesus, Guds Sønn, ødela djevelens verk ved å demonstrere at hans anklagelser mot Gud var løgn.

Hvorfor forstår dere ikke Min tale? Det er fordi dere ikke kan høre Mitt ord. Dere er av deres far djevelen, og dere vil følge deres fars lyster. Han var en morder fra begynnelsen og står ikke i sannheten, fordi det ikke er sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget forråd, for han er en løgner og løgnens far. (Johannes 8:43–44)

Jesus bekrefter at djevelens primære våpen er løgn. Det er "umulig for Gud å lyve" (Hebreerbrevet 6:18); Han bekjemper djevelens løgner med sannhet.

Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan være i stand til å stå imot djevelens utspekulerte knep. For vi kjemper ikke mot kjøtt og blod, men mot fyrstedømmer, mot makter, mot herskerne over denne verdens mørke, mot åndelig ondskap i høye stillinger. Ta derfor på dere Guds fulle rustning, slik at dere kan være i stand til å stå imot på den onde dag, ved at dere har gjort alt for å bli stående. Stå derfor fast, ved at dere har sannheten ombundet rundt livet, og ved at dere er iført dere rettferdighetens brynje, og ha deres føtter skodd med den forbredelse som fredens evangelium gir; ta framfor alt troens skjold, med det skal dere være i stand til å slokke alle den ondes brennende

piler. Og ta frelsens hjelmen og Åndens sverd, som er Guds ord. (Efeserbrevet 6:11–17)

Jesus demonstrerte for oss bruken av Guds fulle rustning: den gode nyheten om sannheten om Gud ("sannheten ombundet rundt livet"), Hans oppfyllelse av paktens trofasthet ("rettferdighetens brynje"), budskapet om forsoning med vår himmelske Far ("fredens evangelium"), forsikringen om Guds pålitelighet ("troens skjold") og løftet om evig liv til dem som er frigjort fra trelldom under Satan og hans løgner ("frelsens hjelm"). Vi blir også oppmuntret til å ta opp det samme våpenet som Jesus brukte—Guds ord ("Åndens sverd").

Dere høyt elskede, ta ikke hevn selv, men gi heller rom for vreden; for det står skrevet: Hevnen er Min; Jeg vil gjengjelde, sier Herren. Derfor, hvis din fiende er sulten, gi ham mat; hvis han er tørst, gi ham å drikke; for ved å gjøre det, skal du samle glødende kull på hans hode. Bli ikke overvunnet av det onde, men overvinn det onde med det gode. (Romerbrevet 12:19–21)

Hva er Guds hevn? Han overvinner det onde med det gode og inviterer Sine barn til å gjøre det samme. Å behandle våre fiender med vennlighet framfor med gjengjeldelse blir sammenliknet med å samle "glødende kull" på deres hode. Å gjengjeld en fiende er å bli overvunnet av det onde. Det finnes imidlertid en effektiv måte å overvinne ondskap på—"med det gode." Det er Guds måte å føre krige på.

Da sa Jesus: Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør.
(Lukas 23:34)

Disse ordene til Jesus er for oss. Faderen trenger ingen overtalelse for å tilgi. Problemet ligger ikke hos Gud, men hos oss. Vi tror at Gud er som oss. Da Jesus sa ordene: "Far, tilgi dem, for de vet ikke hva de gjør", ba Han ikke bare for dem som korsfestet Ham, men for oss også. Gud vil at vi skal vite at Han forstår vår fortvilte situasjon (vi vet ikke hva vi gjør); Han elsker oss fortsatt ubetinget, og jobber utrettelig for å frelse oss.

Men Åndens frukt er: kjærlighet, glede, fred, langmodighet,
hensynsfullhet, godhet, tro, saktmodighet, avholdenhet. Det er
ingen lov mot slike ting.

—Galaterbrevet 5:22–23

15. Sodoma og Gomorra

Ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er ofte tenkt på som et klassiske eksempel på en sint Gud som får død og ødeleggelse til å regne ned på ondskapsfulle folk. Hvis vi tar Bibelens beskrivelse akkurat som den lyder, ser det ut til at følgende skjer: Disse to byene ligger i et velstående jordbruks- og handelsområde og livet er relativt behagelig for innbyggerne. Folket har mye fritid og ugudelige aktiviteter blir utbredt. Gud ser ned fra himmelen og blir sint på grunn av omfanget av deres ondskap. Han avstår fra å gjøre noe for en stund, men til slutt blir fordervelsen så stor at Guds tålmodighet renner ut. Han sender en advarsel til den rettferdige Lot og hans familie om å forlate Sodoma. Deretter, i en spektakulær fremvisning av vrede, får Gud det til å regne ild og svovel ned fra himmelen. Menn, kvinner og barn går en fryktelig død i møte. Sodoma og Gomorra blir tilintetgjort, og Guds hevn blir tilfredsstillt.

La oss se på den samme hendelsen med den forståelsen at Gud ikke tar en aktiv rolle i ødeleggelse. Se for deg de to byene med selviske innbyggere som nyter sin velstand og fornøyelser: "Se, dette var syndeskylden til Sodoma, din søster: stolthet, nok av mat og overflod av ledighet var i henne og i hennes døtre; hun styrket heller ikke den fattiges og trengendes hånd" (Esekiel 16:49). Folket er uvitende om at rett under deres byer (som er grunnlagt på et geologisk ustabil område) holder vulkanske krefter med på å bygge seg opp. De er heller ikke klar over at den usynlige Gud som de har avvist, er også den samme Gud som hittil har beskyttet dem mot katastrofer. Endelig kommer dagen da Gud må erkjenne deres ønske om uavhengighet fra Ham. For å verne om deres frihet, *gir* Han motvillig slipp på dem og forlater dem uskjermet fra naturkrefter utenfor Hans kontroll. Sprekkene under jordoverflaten finner endelig veien oppover, og det spruter smeltet stein tusenvis av meter i været. Det regner ned "svovel og ild fra Herren fra himmelen" (1. Mosebok 19:24). Sodoma og Gomorra blir ødelagt i løpet av få minutter.

Guds *gjerning* under ødeleggelsen av de to byene var å gi

innbyggerne ekte frihet—inkludert friheten til å ta valg med katastrofale konsekvenser: "Jeg kaller i dag himmelen og jorden til vitner mot dere, at Jeg har satt foran dere livet og døden, velsignelsen og forbannelsen; velg derfor livet, så både du og dine etterkommere kan få leve; så du kan elske Herren din Gud, så du kan adlyde Hans røst, og så du kan holde deg til Ham, for Han er ditt liv og dine dagers fylde" (5. Mosebok 30:19–20).

Sykdom, ulykker, død, kriger, naturkatastrofer, osv., forekommer av mange grunner. Ofte er vi direkte ansvarlige, noen ganger er Satan det, og noen ganger er det post-syndeflodens naturkrefter som har skylden. Ofte er det en kombinasjon av medvirkende faktorer som er involvert. Fordi vi ikke kan tydelig se *hvorfor* en bestemt lidelse har funnet sted, er vi tilbøyelige til å legge skylden på Gud. Er det rettfærdig? Er det rimelig? Vår tilbøyelighet til å legge skylden på andre har eksistert i lang tid. Når og hvor begynte denne unnvikelsen fra å ta ansvar? "Og mannen sa: *Kvinnen* som *Du* gav for å være hos meg, hun gav meg av treet, og jeg spiste. Og Herren Gud sa til kvinnen: Hva er det du har gjort? Og kvinnen sa: *Slangen* lokket meg, og jeg spiste" (1. Mosebok 3:12–13, kursiv lagt til).

Din barmhjertighet, O Herre, er i himlene; Din trofasthet når opp til skyene. Din rettfærdighet er som de store fjell; Dine dommer er et stort dyp; O Herre, Du bevarer mennesker og dyr. Hvor ypperlig Din kjærlige godhet er, O Gud! Derfor setter menneskebarna sin lit under skyggen av Dine vinger.

—Salmene 36:5–7

16. Hva med flommen?

Hva med flommen i Noahs dager? Hvis Gud ikke er ødeleggeren, hva brakte verdens største katastrofe? Hvilke bevis kan vi finne i Bibelen og andre steder med hensyn til hva som forårsaket denne enorme verdensomspennende flommen?

Og Herren sa: Min Ånd skal ikke alltid strides med mennesket, for han er i sannhet kjød; likevel skal hans dager være ett hundre og tjue år. (1. Mosebok 6:3)

Gud så tydeligvis fremover til en tid da menneskeheten ville distansere seg så langt fra Ham, at Han ville bli tvunget til å slippe Sitt oppbevarende tak på naturens krefter. Vi lurer kanskje på hva som til slutt fikk Ham til å slippe taket. Tok Gud en kalkulert beslutning, eller var en annen faktor involvert?

Forestill deg at du har en nabo som har en rekke personlige problemer. Han sliter økonomisk, har flere helseproblemer og klarer ikke å gå mer enn noen få kvartaler hjemmefra. På toppen av det hele, eier han ikke en bil, og det gjør det vanskelig for ham å løpe ærender og få sine behov oppfylt.

En dag, i en samtale med ham, lærer du om hans manglende mobilitet og tilbyr å kjøre ham til matbutikken og andre steder. I løpet av de neste månedene gir du ham kjøreturer til legeavtaler, apotek og supermarked. Denne ordningen ser ut til å fungere bra, og du er glad for å kunne hjelpe ham.

Så, en varm sommerdag, dukker denne samme naboen tilsynelatende opprørt opp på din dør. Han ber deg om å kjøre ham til en bank på den andre siden av byen. Du legger merke til at han har med seg en papirpose, en finlandshette og noe som ser ut som en håndvåpen pakket inn i en sokk. Hva ville du ha gjort? Ville du ha tatt bilnøkklene og muntert skyndt deg ut døra for å kjøre vennen din til sin destinasjon og tilbake?

Alle har vi grenser som vi ikke er villige til å krysse. Disse gjelder moralske, etiske og personlige grensespørsmål. Er det ikke rimelig å tro at Gud også har grenser Han ikke vil krysse—eller *ikke kan*?

Og Gud så at menneskets ondskap var stor på jorden, og at hver tanke som rørte seg i hans hjerte bare var ond hele tiden. Jorden var også fordervet framfor Gud, og jorden var full av vold. Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet; for alt kjød hadde gjort sin vei fordervet på jorden. Og Gud sa til Noah: Slutten på alt kjød er kommet framfor Meg; for ved dem er jorden full av vold; og se, Jeg vil utrydde dem sammen med jorden. (1. Mosebok 6:5, 11–13)

Hvordan så vår verden ut rett før flommen? Gud åpenbarte for Noah, "*ved dem* er jorden full av vold" (v. 13, kursiv lagt til). På grunn av menneskenes vold, hadde jorden *lagret opp* vold. Ekstraordinær voldelige krefter skulle snart bryte løs i den kommende katastrofen. Menneskelig samfunn var i moralsk forfall: "Og Gud så på jorden, og se, den var fordervet; for alt kjød hadde gjort sin vei fordervet på jorden."

Hvor mange lojale tilhengere hadde Gud under denne spesielt mørke tiden i historien? Noah alene er nevnt i Bibelen. Hva var årsaken til denne triste tilstanden? Menneskenes tanker "bare var onde hele tiden." Hvordan definerer Bibelen ondskap? Da Adam og Eva spiste av frukten til "treet til kunnskap om godt og ondt" (1. Mosebok 2:17), definerer deres tankeskifte om Guds godhet perfekt *hva ondskap er*. Våre første foreldres forvrengte bilde av vår saktmodige Gud er det verden arvet. De voldelige innbyggerne i pre-syndeflodens verden forestilte seg at Gud overså deres vold. Hva var Guds svar? "Det voldte Ham sorg i Hans hjerte" (1 Mosebok 6:6).

Mennesket presset Gud helt opp til den grensen Han *ikke kunne* krysse uten selv å bli en ufrivillig deltaker i volden. Gud ble tvunget til å slippe Sitt tak på den naturlige verden. Da 120-årsperioden endte og passasjerene var trygt om bord i arken, begynte regnet å

falle, og det høljet ned i førti dager og førti netter. Hvor kom denne enorme vannmengden fra? Vi finner viktige ledetråder i første kapittel av 1. Mosebok:

Og Gud sa: La det bli et firmament midt i vannet, og la det skille vann fra vann. Slik dannet Gud firmamentet, og skilte vannet som var under firmamentet fra vannet som var over firmamentet; og det ble slik. Og Gud kalte firmamentet himmel. (1. Mosebok 1:6–8)

Hva er et firmament? Firmament betyr en vidde, et hvelv eller en kuppel. En kuppel refererer til et dekke over jorden, opphengt i eller festet til himmelen eller atmosfæren. Skriftstedet fortsetter med å beskrive kuppelen som noe som skiller vannene fra hverandre, med en betydelig mengde vann *over* kuppelen.

Et massiv dekke av atmosfærisk vanndamp omringet hele jorden som et gigantisk drivhus og gav vår verden et jevnt og mildt tropisk klima, fra nordpol til sørpol. Fossile rester av planter og dyr som trivdes i varmt klima er funnet i polare strøk og er bevis på at et slikt klima en gang eksisterte på vår planet. Bibelen gir også en annen viktig ledetråd til jordens klima de første dagene:

Dette er historien om himlene og jorden, da de ble skapt, på den dagen da Herren Gud skapte jorden og himlene, før det fantes noen busk på marken over hele jorden, og før det hadde grodd frem noen plante på marken. For Herren Gud hadde ikke latt det regne på jorden, ...; men det steg opp en tåke fra jorden, og den vannet hele jordoverflaten. (1. Mosebok 2:4–6)

Disse versene antyder en verden som er veldig annerledes enn den vi kjenner dag. "Herren Gud hadde ikke latt det regne på jorden, ...; men det steg opp en tåke fra jorden, og den vannet hele jordoverflaten." Jorden hadde et fuktig og likevel et varmt og usedvanlig jevnt klima, uten brå temperaturendringer. Med slike jevne temperaturer ville det ikke ha vært noen tordenvær, tornadoer, orkaner, hagl eller snø, og tilsynelatende ikke engang

regn. Det er også sannsynlig at jordoverflaten selv var mye jevnere, uten ruvende fjell eller dyphavsjuver. I tillegg ville mye mindre av jordens overflate ha vært tildekket med vann.

Hva holdte alt dette vannet på plass i atmosfæren, og hva var mekanismen som utløste flommen til å begynne med? Vi vet fra enkel observasjon at varme får vann til å stige opp. Vann som er oppvarmet i en kjele på komfyren slipper ut av tuten som damp. De store vannmasser på planeten vår slipper ut daglig enorme mengder med vannmolekyler. Jo mer varme som tilføres, jo raskere slipper dem ut. Relativt få vannmolekyler fordampes fra overflaten av en frossen innsjø midt på vinteren sammenlignet med en varm sommerdag.

Hva om det fantes mer varmeenergi før flommen; ville det ikke ha tilført mer vann til atmosfæren? Jorden får praktisk talt all sin varmeenergi fra solen. Uten solen ville vår verden ha blitt ultrafrossen, med en overflatetemperatur som nærmer seg absolutt null.

Da Gud skapte vår verden, satte Han igang et utrolig presist varmeenergisystem som var i stand til å holde på enorme mengder med vann i atmosfæren. Solen ville ha vært en nøkkelmekanisme i driften av dette systemet. Det er også rimelig å tenke at før flommen gav solen *mer* varme enn i dag. Hvis dette er sant, er det rimelig å tro at når Gud ble tvunget til å løsne Sitt grep om den naturlige verden, ville solens energiproduksjon bli påvirket.

Den ømfintlige balansen i atmosfæren ble forstyrret, og "Det året Noah var seks hundre år, i den andre måneden, på den syttende dagen i måneden, på den dagen ble alle kildene i det store dypet brutt opp, og himmelens luker ble åpnet. Og regnet falt over jorden i førti dager og førti netter." (1. Mosebok 7:11–12). Historiens første regndråper begynte å falle, og om sider øste tusener av kubikkilometer med vann ned på jorden.

Geologisk ustabilitet sammentraff med atmosfærisk ustabilitet og forårsaket økt vanntrykk i underjordiske reservoarer: "På den dagen

ble alle kildene i det store dypet brutt opp" (1. Mosebok 7:11). Disse "kildene" bidro med ytterligere flomvann.

Bare de åtte personene i arken overlevde flommen: Noah og hans familie. Tallrike dyrearter var også ombord i det massive skipet, med det formål å gjenfylle verden med ethvert slags dyr etter flommen. Noen av de fossile restene av arken er oppbevart i en nasjonalpark som er dedikert til arkens beliggenhet i Øst-Tyrkia, i nærheten av den lille byen Dogubayazit. Dette ekstraordinære arkeologiske funnet på Ararat-fjellene er et tvingende bevis på at den Bibelske historien om den store flommen *ikke* er en fabel, men en pålitelig historie om den eneste verdensomspennende naturkatastrofen vi kjenner til:

Og vannet trakk seg stadig tilbake fra jorden. Etter hundre og femti dager sank vannet. I den syvende måneden, på den syttende dagen i måneden, ble arken stående på Ararat-fjellene.

—1. Mosebok 8:3–4

17. Korsets vitnesbyrd

Gjennom en riktig forståelse av Guds gjerninger i Det Gamle Testamente, er vi forvisset om at Han ikke ødelegger—uansett omstendigheter. Det mest tvingende beviset på at Gud ikke kommer nær synderen for å ødelegge ham, finnes imidlertid i Det Nye Testamente.

Troen på at Jesus døde for oss på korset er nesten universell blant alle Bibelstudenter, selv om det finnes ulike syn på hvordan Jesu død redder oss. Men generelt sett tror de fleste at når Jesus døde på korset, opplevde Han det vi bestemt kommer til å oppleve uten Hans selvoppfrende inngripen på våre vegne.

Hvis dette er sant, vil vi forvente å finne at Jesus døde på samme måte som vi må dø, sett i forhold til hva Gud må "gjøre" for å tilveiebringe denne døden. Hvis vi tror det er Gud som ødelegger synderen, så vil vi også forvente at Gud Faderen kom nær Jesus for å drepe Ham. Er det dette vi finner? Matteus-evangeliet gir en detaljert beretning om korsfestelsen av Kristus. Hva var de siste ordene til Jesus, kort tid før Hans død? "Min Gud, Min Gud, hvorfor har Du *forlatt* Meg?" (Matteus 27:46, kursiv lagt til).

Dette verset avslører hvordan Jesus døde. Gud Faderen lot Sin Sønn oppleve hva enhver som avviser Hans kjærlighet vil oppleve til slutt—separasjon fra Ham, Livsgiveren. Gud Faderen drepte ikke Jesus—vår synd gjorde: "Syndens lønn er død" (Romerbrevet 6:23). Synd kan fullkomment forårsake død av seg selv, uten hjelp fra Gud. Alt liv er fra Gud, uten unntak. All død er konsekvensen av synd, uten unntak. Å forestille seg at Gud er kilden til død er *ulogisk*—uten unntak.

Det er ikke mulig i denne lille boken å undersøke enhver fortelling om ødeleggelse og lidelse som tilskrives Gud. Skriftstedene vi har undersøkt, er imidlertid en nøkkel til en riktig forståelse av Guds rolle i død og katastrofer i Bibelen. Bibelen tolker Bibelen. Når et bestemt skriftsted "trekker gardinen bort" for å tydeliggjøre Guds

gjerninger, kan vi bruke det som en nøkkel til å forstå andre skriftsteder som ikke er like tydelige (som når to skriftsteder ser ut til å motsi hverandre). I tillegg er Guds ord om seg selv verdig til en spesiell oveveielse, for eksempel: "Jeg er Herren, Jeg forandrer Meg ikke" (Malaki 3:6). Endelig, sannheten om Gud som Jesus lærte og demonstrerte, er en nøyaktig veikart for å navigere hele Bibelen, fra 1. Mosebok til Åpenbaringen.

Og at Kristus ved troen kan bo i deres hjerter; så dere, ved at dere er rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, kan være i stand til å fatte sammen med alle de hellige hvor stor bredden og lengden og dybden og høyden er—og til å kjenne Kristi kjærlighet som overgår all kunnskap; så dere kan bli fylt med hele Guds fylde.

—Efeserbrevet 3:17–19

18. Gud er ikke en tyrann

Det finnes gode nyheter for alle som har blitt utsatt for læren om et evigbrennende helvete. Denne læren støttes ikke av en inngående studie av Bibelen. Skriftene beskriver døden som en ubevisst tilstand. Det er en midlertidig *søvn* som varer frem til oppstandelsen. Deretter vil alle som har motstått å bli forsonet med Gud, som den naturlig konsekvensen av denne motstanden, høste evigvarende ikke-eksistens.

Hvis vi skal finne bibelsk støtte til et evigbrennende sted av pine, må vi gjøre det ved å bokstaviggjøre ord som er ment å være symbolske. Ordet *ild* kan ha enten en bokstavelig eller symbolsk betydning. I Daniels bok, da Nebukadnesar fikk Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego kastet inn i den brennende smelteovnen, var det tydeligvis en bokstavelig ild de opplevde. Da Johannes døperen, som døypte med vann, sa Kristus ville døype med Den Hellige Ånd og med ild, henviste han tydeligvis *ikke* til bokstavelig ild, men brukte ordet *ild* på en figurativ måte.

"Vår Gud er en fortærende ild" og "Gud er kjærlighet" (Hebreerbrevet 12:29, 1. Johannes 4:16). Er disse to bestemte utsagnene om Gud i konflikt med hverandre? Bare hvis vi tenker på ild som en bokstavelig ild. Ild er en kjemisk reaksjon. Er Gud en kjemisk reaksjon? Disse to erklæringene er i perfekt harmoni med hverandre når vi forstår hvilken innvirkning Guds kjærlighet har på et menneske. Guds kjærlighet fortærer selviskhet. Selviskhet er det motsatte av ekte kjærlighet. Hvis vi er åpne for Guds kjærlighet, vil den samme kjærligheten virke inni oss og fortære den dødelige selviskheten i våre hjerter. Dette er en livgivende opplevelse.

Hvis vi motstår Guds kjærlighet og i stedet klamrer oss til vår egen selviskhet, vil den samme kjærligheten være en kilde til pine. Vi vil søke å bevege oss bort fra den, til og med flykte eller gjemme oss for Gud. Dette var erfaringen til Adam og Eva etter at de trodde slangens løgn om Gud. Forstått på denne måten, kan vi se at Guds kjærlighet *er* en fortærende ild.

Jesu lignelse om den rike mannen og Lasarus brukes noen ganger for å støtte læren om et bokstavelig sted av pine:

Det var en rik mann som var kledd i purpur og fint lin, og som levde i luksus hver dag. Men det var en tigger som hette Lasarus, som var lagt ved hans port. Han var full av verkesår og han ønsket å bli matet med smulene som falt fra mannens bord. Dessuten kom hundene og slikket hans sår. Så skjedde det at tiggeren døde og ble båret av englene til Abrahams barm. Men også den rike mannen døde og ble begravet. Og da han åpnet sine øyne i helvete, der han var i pine, og fikk se Abraham langt borte, og Lazarus i hans barm, ropte han og sa: Far Abraham, forbarm deg over meg, og send Lasarus, så han kan dyppe sin fingertupp i vann og kjøle min tunge; for jeg pines i denne flammen. Men Abraham sa: Sønn, husk at du fikk dine goder i din levetid, og på samme måte fikk Lasarus alt det onde; men nå blir han trøstet, og du blir pint. Og dessuten er det satt opp en stor kløft mellom oss og dere, slik at de som ønsker å gå herfra til dere, ikke skal kunne det, og de som er der kan heller ikke komme over til oss. Da sa han: Da ber jeg deg, far, at du vil sende ham til min fars hus, for jeg har fem brødre, så han kan vitne for dem, så ikke de også kommer til dette pinens sted. Abraham sa til ham: De har Moses og profetene; la dem høre dem. Og han sa: Nei, far Abraham; men hvis noen kommer til dem fra de døde, vil de omvende seg. Men han sa til ham: Hvis de ikke hører Moses og profetene, vil de heller ikke bli overbevist selv om noen stod opp fra de døde. (Lukas 16:19–31)

Jesus fortalte denne lignelsen for å illustrere hvordan selviskhet og likegyldighet påvirker et menneske. Jesus henvendte seg til selvrettferdige fariseere og pakket fortellingen inn i alminnelige misforståelser om livet etter døden.

Jødene assosierte rikdom med Guds velsignelse. Etter deres syn var en fattig person, spesielt en som hadde noen fysiske plager, en som

var forbannet av Gud. Tanken var at personen fortjente sitt lodd i livet på grunn av noen åndelige mangler eller synd. En velstående person var derimot sikret Guds spesielle gunst. Fariseerne tenkte at et menneskes rikdom eller status var et mål på hans/hennes rett til å stå framfor Gud. Jesus gav dem denne lignelsen for å avsløre feilen i dette trangsynte og grusomme perspektivet.

Først skal vi se på noen få detaljer fra denne historien. Etter hans død, befinner Lasarus tiggeren seg komfortabelt plassert i "Abrahams barm." Den rike mannen dør også og havner i helvete. Han ser opp og ser Abraham og Lasarus på avstand. En samtale følger mellom den rike mannen og "far Abraham."

La oss nå undersøke denne historien nøye ved å stille noen gjennomtenkte spørsmål:

- Hvor er Abraham og Lasarus lokalisert i fortellingen?
- Hvis Abraham og Lasarus er i himmelen eller i paradiset, hvordan er det mulig at Abraham kan føre en samtale med den rike mannen som er i helvete, og hvordan er det mulig for den rike mannen å se dem?
- Hvis Abraham og Lasarus er i helvetet, hva gjør de der?
- Hvis Abraham og Lasarus er verken i himmelen eller i helvetet, hvor er de da?
- Hvor mye lettelse kan noen dråper med vann på tungen gi en person som plages i et brennende helvete?
- Kan Lasarus se den rike mannen bli plaget i helvete og høre hans bønner?
- Hvordan blir Lasarus trøstet i Abrahams barm?
- Blir Lasarus trøstet *til tross* for sin tilsynelatende bevissthet om den rike mannens lidelse eller *på grunn av* den?

- Oppfordres Lasarus til likegyldighet overfor den rike mannen, nå som deres situasjon er byttet på?
- Hvor bred er den "store kløften" som forhindrer reiser mellom de to stedene?
- Hvor bred må den store kløften være for å forhindre kommunikasjon mellom helvete og det stedet der Abraham og Lasarus er?
- Hvor bred må den store kløften være for å forhindre en bevissthet om lidelsene til dem som plages i helvete av dem som befinner seg på den komfortable siden av kløften? Tre hundre meter? Tre hundre kilometer? Ville universet ha vært bredt nok?
- Er det rimelig å konkludere med at fordi Jesus henviste til helvete i lignelsen at Han gav støtte til læren om et evigbrennende helvete?

Synes det ikke *mer* rimelig å konkludere med at Jesus trakk inn oppfattelsen av et evigbrennende pinens sted i Sin lignelse for heller å avvise denne grusomme læren enn å støtte den? Jesus lærte at det ville være umulig for dem som vil leve evig å ha fullkommen fred og ekte lykke hvis det fantes et bokstavelig helvete hvor som helst i universet.

Læren om et sted av evig pine er en løgn fra Satan som maler et bilde av vår saktmodige, barmhjertige, tilgivende og kjærlige Gud som den mest grusomme tyrannen som kan tenkes. Den er beregnet for å drive oss bort fra vår himmelske Far. Det vil *aldri* eksistere et sted av evig pine. I stedet snakker Bibelen om en dag som kommer når all lidelse vil ta slutt—for alltid:

Og jeg hørte en høy røst fra himmelen som sa: Se, Guds tabernakel er hos menneskene, og Han vil bo hos dem, og de skal være Hans folk. Gud selv skal være hos dem og være deres Gud. Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne; og det skal ikke lenger være noen død, heller ikke sorg eller gråt. Det skal heller ikke være noen smerte mer; for det som var før, er blitt borte. (Åpenbaringen 21:3–4)

Ofte lurer mange på i hvilken form kommer vi til leve evig. Vil vi ha menneskekropper som vi har nå, eller vil vi leve en kroppsløs tilværelse? Og hva *er* vår sjel?

Og Herren Gud formet mennesket av jordens støv, Han pustet livspusten inn i hans nesebor; og mennesket ble til en levende sjel. (1. Mosebok 2:7)

Den sjelen som synder, skal dø. (Esekiel 18:4)

Våre liv krever "livspusten" eller ånden som er fra Gud. Vi har ikke levende sjeler. Hver av oss *er* en levende sjel. Troen på at vi har adskilte udødelige sjeler støttes ikke av Bibelen. Ved Kristi andre komme vil våre ufullkomne legemer bli forandret "på et øyeblikk" (1. Korinerbrev 15:52) til fullkommenhet.

For syndens lønn er døden. (Romerbrevet 6:23)

Ingen steder i Guds Ord er døden beskrevet som noe annet enn døden. Hele Skriften, riktig forstått, bekrefter at *synd resulterer i død*. Kun en stemme ikke var enig: "Og slangen sa til kvinnen: *Dere skal sannelig ikke dø*" (1. Mosebok 3:4, kursiv lagt til).

For så høyt har Gud elsket verden, at Han gav Sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evigvarende liv. (Johannes 3:16)

Ordet *fortapt* betyr å komme til en tilstand av ikke-eksistens. Det betyr ikke å eksistere et annet sted i en tilstand av lidelse.

Han [Jesus] sa til dem: Vår venn *Lasarus sover*; men jeg drar så jeg kan vekke ham opp av søvnen. Da sa disiplene Hans: Herre, hvis han sover, vil han bli frisk. Men Jesus hadde talt om hans død, men de trodde at Han snakket om søvnens hvile. Da sa Jesus rett ut til dem: *Lasarus er død*. (Johannes 11:11–14, kursiv lagt til)

Jesus liknet døden med søvn fordi Gud er i stand til å reise opp en person fra de døde. Da Jesus reiste Lasarus opp til livet etter fire dager i graven, ble Lasarus ikke kalt tilbake fra himmelen. Han

våknet opp fra en ubevisst tilstand—døden.

Hans pust farer ut; han vender tilbake til sin jord; på samme dag går hans tanker til grunne. (Salmene 146:4)

Ved døden fortsetter ikke tankene et annet sted.

For i døden finnes det ikke noe minne om Deg; hvem skal takke Deg i graven? (Salmene 6:5)

For de levende vet at de skal dø, men de døde vet ingen ting. (Forkynneren 9:5)

Når vi dør opphører alle kognitive funksjoner i samme øyeblikk, inkludert bevisstheten om tidens gang. Oppstandelsen ser ut til å komme umiddelbart etter at vi tar vårt siste åndedrag.

For Herren selv skal stige ned fra himmelen med et rop, med en erkeengels røst og med Guds trumpet. Og de døde i Kristus skal stå opp først. (1. Tessalonikerbrev 4:16)

Denne oppstandelsen vil finne sted *ved* Kristi andre komme.

Og se, Jeg kommer brått, og Min lønn er med Meg. (Åpenbaringen 22:12)

Vi kommer ikke til å ta imot vår evige belønning *før* Jesus kommer tilbake for andre gang.

Den velsignede og den eneste Herskeren, kongenes Konge og herrenes Herre, som alene har udødelighet. (1. Timoteusbrev 6:15–16)

Gud alene er udødelig. Vi er ikke.

Se, jeg kunngjør dere et mysterium: Vi skal ikke alle sovne inn, men vi skal alle bli forvandlet—i ett nu, på et øyeblikk, ved det siste trompetstøtet. For trompeten skal lyde, og de døde skal stå opp uforgjengelige, og vi skal bli forvandlet. For dette forgjengelige må bli ikledd uforgjengelighet, og

dette dødelige må bli ikledd udødelighet. Når så dette uforgjengelige er blitt ikledd uforgjengelighet, og dette dødelige er blitt ikledd udødelighet, da skal det ordtaket som er skrevet gå i oppfyllelse: Døden er slukt opp i seier. (1. Korinterbrev 15:51–54)

Vi har ikke udødelighet i og av oss selv. Udødelighet er *bare* mulig gjennom en levende tilknytning til Gud: "Dette dødelige må bli ikledd udødelighet." Paulus forkynner også, "Vi skal ikke alle sovne inn." De som er i live i Kristus ved Hans andre komme, vil aldri oppleve døden.

Ulven skal også bo sammen med lammet, leoparden skal legge seg ned hos geitekillingen, kalven og ungløven og gjøfeet skal gå sammen; og et lite barn skal lede dem. Kua og bjørnen skal beite sammen; deres unger skal legge seg ned sammen; og løven skal ete strå som oksen. Diebarnet skal leke ved giftslangens hull, og det avvente barnet skal stikke sin hånd i basiliskens hule. De skal ikke skade eller ødelegge noe over hele Mitt hellige fjell, for jorden skal være full av Herrens kunnskap, slik vannene dekker havet. (Jesaja 11:6–9)

På den nye jorden vil hele Guds skaperverk bli gjenopprettet til den opprinnelige perfektjonen av Eden. Dyr vil ikke drepe hverandre for å overleve, og det vil ikke finnes noen skapninger som utgjør en trussel for menneskene. Det vil ikke finnes noe frykt, lidelse eller død.

Og Gud skal tørke bort hver tåre fra deres øyne; og det skal ikke lenger være noen død, heller ikke sorg eller gråt. Det skal heller ikke være noen smerte mer, for det som var før, er blitt borte.

—Åpenbaringen 21:4

19. Vår Skaper og Opprettholder

I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden.

—1. Mosebok 1:1

Her er grunnlaget for all sann vitenskap. Gud skapte vår verden. Gud skapte oss. Vi er ikke et resultat av tilfeldigheter. Det finnes et guddommelig formål med vår eksistens. I dag er vår verden imidlertid mettet av en filosofi som er diametralt forskjellig fra den klare uttalelsen som åpner Guds Ord. Ateismen har forsøkt å kapre naturvitenskapen med det formål å avskaffe Gud. Denne filosofien har holdt et kveletak på naturvitenskapen i over et hundre år.

Det er ikke innenfor rammen av denne lille boken å fordype seg i alle bevis som støtter skapelsesbasert vitenskap, idet det finnes mange gode bøker tilgjengelig på emnet. Til tross for dette raser det i dag en kamp om Guds eksistens. Det finnes prominente forfattere og foredragsholdere med mange etterfølgere som er på en misjon for å avskaffe Gud. Hva er det som driver denne bevegelsen, og *hvorfor* har så mange mennesker avvist troen på Gud?

Mange oppriktige mennesker fortsetter med å holde seg til et inkonsekvent syn på Gud. Mange har vokst opp med å høre om Guds kjærlighet, for deretter å negere dette bilde med et motsatt syn på Ham som en gud som lett blir fornærmet eller sint. Legg til dette bildet synet på at Gud tar hevn over Sine fiender ved å utdele ødeleggelse, død og evig pine, så er det lett å se hvorfor så mange har avvist troen på Gud. Men kanskje de som avviser troen på en gud når dette forvrengte bildet er alt de noen sinne har kjent, avviser ikke Gud i det hele tatt. Det sekundære spørsmålet om Guds eksistens finnes bare fordi det primære spørsmålet om Guds karakter ikke er avgjort i deres sinn.

Og Gud så på alt det Han hadde dannet, og se, det var overmåte godt. (1. Mosebok 1:31)

Dette verset avslutter skapelsesberetningen. Gud kunne ikke ha sett på alt på jorden som "overmåte godt", hadde noen av Hans skapninger lidd død før skapelsesverket var ferdig. Siden Gud ikke er forfatteren av lidelse og død, utelukker det overlevelse-av-den-sterkestes måte å leve på før menneskehetens fall, idet lidelse og død først da kom inn i vår verden.

Den overlevelse-av-den-sterkestes måten å leve på som råder på jorden i dag er en brutal tilpasning til en verden som har vært i krisemodus helt siden synd oppstod. Men det finnes gode nyheter! Fremmedgjørelsen fra Skaperen som skjedde ved fallet, vil bli helbredet på den nye jorden. Kjærlighetsloven vil da bli livets vei, med ingen konkurranse, frykt, lidelse eller død. Da vil Guds opprinnelige hensikt med vår jord bli realisert.

For helt siden verdens skapelse har Hans usynlige egenskaper vært klart synlige, idet de blir forstått ved de ting som er skapt, det vil si Hans evige makt og Guddom, slik at de er uten unnskyldning. (Romerbrevet 1:20)

Når vi får muligheten til å studere naturvitenskap, kommer vi til å sette pris på den mirakuløse presisjonen og kompleksiteten vi ser i skapelsen. Guds signatur er skrevet overalt. Når vi benekter Guds eksistens må vi også benekte eksistensen av mirakler. Men vi er omringet av mirakler: det massive treet, den delikate villblomsten, fuglenes sangkor, edderkoppens spindelweb, det enorme universet, smilet til en baby som gjenkjenner sin mor, pusten du tar akkurat i dette øyeblikket. Dette er alle mirakler av høyeste orden. De kan vanskelig forklares som annet enn mirakler. Alt liv *er* et mirakel. Bevisene er overveldende; at Gud har skapt oss og alt annet som har liv. Å se på den fantastiske verden rundt oss og konkludere med at Gud ikke har skapt den, er *ikke* rimelig.

For så sier Herren som skapte himlene; selveste Gud som formet jorden og dannet den, Han har grunnfestet den, Han skapte den ikke til ingen nytte, Han formet den til å være bebodd: Jeg er Herren, og det finnes ingen annen. (Jesaja 45:18)

Gud skapte jorden til å være vårt evige hjem.

I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Det samme Ordet var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved Ham, og uten Ham ble ingenting til av det som ble til. Og Ordet ble gjort kjød og tok bolig iblandt oss, og vi så Hans herlighet, den herlighet som Den enbårne har fra Faderen, full av nåde og sannhet. (Johannes 1:1–3, 14)

Vår Skaper ble en av oss for å avsløre mer fullstendig hvordan Han er.

Når jeg betrakter Dine himler, Dine fingres verk, månen og stjernene som Du har fastsatt, hva er et menneske, at Du bryr Deg om ham, og menneskesønnen, at du ser til ham? For Du har gjort ham litt lavere enn englene, og Du har kronet ham med herlighet og ære. Du satte ham til å ha herredømme over Dine henders verk; Du har lagt alle ting under hans føtter. (Salmene 8:3–6)

Menneskefamilien ble skapt til å være "litt lavere enn englene." Likevel, de som har levd på jorden og blitt forsonet med Gud har gått gjennom en opplevelse som til og med "englene ønsker å se inn i" (1. Peter 1:12). Deres egenerfarte kunnskap om Guds selvoppofrende kjærlighet vil gi dem en spesiell plass i universet: "Og jeg, Johannes, så den hellige byen, det nye Jerusalem, komme ned fra Gud fra himmelen, gjort i stand som en brud smykket for sin ektemann. Og jeg hørte en stor røst fra himmelen som sa: Se, Guds tabernakel er hos mennesker, og Han vil bo hos dem, og de skal være Hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud" (Åpenbaringen 21:2–3).

Han har dannet jorden ved Sin kraft, Han har grunnfestet verden ved Sin visdom, og Han har strukket ut himlene ved Sin forstand. (Jeremia 10:12)

For i Ham er det vi lever og beveger oss og har vår eksistens. (Apostlenes gjerninger 17:28)

Universet, jorden og alle levende skapninger på jorden eksisterer ikke adskilt fra Gud. Vår Skaper konstruerte ikke verden for å trekke den opp som en klokke for deretter å la den gå av seg selv, uten noe ytterligere medvirkning. Gud "holder alle ting oppe ved Sin krafts ord" kontinuerlig, for "ved Ham består alle ting" (Hebreerbrevet 1:3; Kolosserbrevet 1:17).

Hvis du holdte på et glass vann i din høyre hånd og bestemte deg for å slippe det, ville du ha måttet bruke din venstre hånd for å tvinge høyre hånden til å slippe taket? Gud sier til oss: "Min hånd har også lagt jordens grunnvoll, og Min høyre hånd har strukket ut himlene; når Jeg kaller på dem, står de sammen opp" (Jesaja 48:13).

Å forestille seg at Gud er en ødelegger, bagatelliserer Hans posisjon som Opprettholderen av hele skapelsen. Gud trenger ikke aktivt å ødelegge for at ødeleggelse skal finne sted. Som et eksempel, i ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra, er en vanlig fortolkning at Gud *skapte* ild og svovel for å ødelegge det Han selv *holdte i live*. Dette bildet av Gud som ødeleggeren setter Ham i konflikt med Han selv, akkurat som du ville ha vært i konflikt med deg selv hvis du brukte venstre hånden for å tvinge høyre hånden til å slippe taket på vannglasset.

For Gud å ødelegge, kreves det bare at Han slipper taket. Likevel er det absolutt nødvendig å forstå at Han aldri gjør til og med dette med et ønske om å ta liv eller å ødelegge. Gud slipper taket bare fordi Han er kjærlighet, og kjærlighet krever ekte frihet. Gud gir opp et menneske eller en nasjon bare motvillig og med dyp sorg: "Hvordan kan Jeg gi deg opp, Efraim? Hvordan kan Jeg overgi deg, Israel? Hvordan kan Jeg gjøre med deg som med Adma? Hvordan kan Jeg sette deg som Sebojim? Mitt hjerte har vendt seg i Meg, Min sympati er oppvakt (Hosea 11:8).

Jesus sukket over Jerusalem og sa: "O Jerusalem, Jerusalem, du som dreper profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville Jeg samle dine barn, som en høne samler sine kyllinger under sine vinger, men dere ville ikke! Se, dere hus blir etterlatt dere øde"

(Matteus 23:37–38).

For Menneskesønnen er ikke kommet for å ødelegge menneskeliv, men for å frelse dem. (Lukas 9:56)

Himlene kunngjør Guds herlighet; og firmamentet viser Hans henders verk. Den ene dagen lar sin tale runge til den andre, og den ene natten bringer kunnskap til den neste. Det finnes ingen tale eller språk hvor deres røst ikke høres. (Salmene 19:1–3)

Gud snakker til alle mennesker gjennom Sitt skaperverk. Ingen blir ekskludert fra invitasjonen til å lære av Ham på grunn av språkbarrierer eller mangel på det trykte ordet.

Løft deres blikk mot det høye, og se hvem som har skapt disse tingene, Han som fører deres hærskarer ut etter antall; Han nevner dem alle ved navn, ved Sin makts storhet, for Han er sterk i makt; ikke en svikter.

—Jesaja 40:26

20. Hvordan kan vi ha evig liv?

Tidligere i boken leste vi om menneskets fall som nedtegnet i 1. Mosebok, kapittel 3. Slangen, bedrageren i forkledning, ledet Adam og Eva til å tro på at Gud var selvopptatt og ikke kunne stoles på. Da de trodde på denne løgngen, søkte de å distansere seg fra sin Livgiver, og dødsprosessen startet i dem.

All død, siden den dagen, er konsekvensen av å tro på denne løgngen om Gud. Menneskeheten ble fremmedgjort for Gud i Edens hage da Adam og Eva endret sine tanker om Gud. Der de en gang stolte på Ham, mistrodde de Ham nå. *Dette er fortsatt vårt presise problem.* Det vi trenger, er å endre våre tanker om Gud. Når vi gjør det, vil tillit fortrenge mistillit, og kjærlighet vil fortrenge frykt for Ham. Vi vil bli forsonet med vår Skaper og kan ha evig liv.

Da Adam og Eva trodde på slangens løgn om Gud og søkte å gjemme seg for Ham, ble ikke Gud forandret av det som skjedde. Hans kjærlighet til Sine nå fremmedgjorte barn hadde ikke blitt mindre. Enhver redningsplan som baserer seg på vår innsats for å forandre Guds tanker om oss er en løsning på et problem som *ikke eksisterer*. Gud har allerede gode tanker om oss og trenger ingen overtalelse for å tenke godt om oss. Han elsker og verdsetter allerede hver enkelt av oss uendelig mye.

Da Gud førte israelittene ut av Egypt, ble de advart mot farene ved å tilbe avguder. Falske guder var vanlige i bibelsk tid og var et produkt av perverse forestillinger. De var ofte oppfattet for å være sinte og med behov for å bli tilfredsstilt. Offergaver og ofringer ble gitt for å vende bort deres sinne. Vi kan seriøst spørre oss selv: Låner vår måte å forholde oss til Gud på *noe* fra eldgammel avgudsdyrkelse?

Og dette er det evige livet, at de kan kjenne Deg, den eneste sanne Gud, og Jesus Kristus, Ham som Du har sendt. Jeg har herliggjort Deg på jorden. Jeg har fullført den gjerning som du gav Meg å gjøre. (Johannes 17:3–4)

I denne bønne til Sin Far definerer Jesus tydelig det evige livet. Det er erfaringen av komme til å kjenne Gud. Denne egenerfarte kunnskapen forsoner oss med vår Livgiver. Vi begynner å se det virkelige formålet med Jesu misjon til vår verden—nøyaktig å åpenbare Gud som uselvisk, snill, saktmodig, barmhjertig og tilgivende. Når folk lyttet til Jesus Sine ord, var det Guds ord de hørte. Når de så Jesus helbrede de syke, mate de sultne, gi oppmuntring, holde små barn på fanget og la seg misforstå og mishandle, var det Gud de så—Gud i Hans herlighet.

For å unngå forvirring, er det viktig å forstå at det finnes mange angivelige veier til frelse, men alle disse presenterer et motstridende bilde av Gud. Denne studien vil fokusere på en fremtredende frelsesvei som praktisk talt alle i vestlige samfunn har hatt en viss eksponering for. Mange oppriktige mennesker holder seg til den. Det er synet at frelse er et juridisk spørsmål. Noen karakteristiske trekk ved dette synet inkluderer:

- En vektlegging av Guds suverenitet framfor Guds gave av frihet til Sine barn.
- Vektleggingen av Guds makt til å frelse framfor Guds ønske om å forsonne oss med seg selv.
- Troen på at Gud er så ren og hellig at Han blir fornærmet av våre synder framfor troen på at Gud elsker oss og ønsker å komme nær oss akkurat som vi er. Gud bedrøves av synd på grunn av hva den gjør med dem Han elsker, ikke fordi Han blir personlig fornærmet av den.
- Troen på at Gud krever blod for å tilfredsstille Sin vrede framfor å forstå at Gud ønsker å helbrede oss fra vår patologiske frykt for Ham. Han vil at vi skal forstå at det er *synd* som er dødelig—ikke Ham.
- Troen på at Gud fører en journal over våre synder for å bruke den mot oss i en kommende dom framfor å forstå at enhver journal som føres vil være for å demonstrere at Gud gjorde alt Han kunne for å redde enhver person.

- Synet på at Gud pålegger straff ved overtredelser av Hans lov framfor å innse at det er vår egen selvishet, i disharmoni med kjærlighetsloven, som straffer oss. På samme måte som vi ikke kan bryte naturlovene uten konsekvenser, kan vi heller ikke bryte kjærlighetsloven uten konsekvenser.
- Å definere evangeliet som den gode nyheten at Gud Har sørget for en vei ut av straffen Han har pålagt ved overtredelser av Sin lov framfor å vite at den virkelige gode nyheten er om Gud selv. Hvis Gud var av typen som ville pålegge dødsstraff for overtredelser av Sin lov, ville det ha vært *dårlige* nyheter.
- En å-bli-frelst tankesett framfor å se Gud som absolutt pålitelig. I virkeligheten, jo mer vi fokuserer på sannheten om vår saktmodige Gud, jo mindre angst vil vi ha i forhold til vår *egen* frelse, og jo mer vil vi elske og verdsette andre. "For den som vil frelse sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for Min skyld og evangeliets skyld, skal frelse det" (Markus 8:35).

Det juridiske evangeliet oppmuntrer nesten alltid til et overdrevent fokus på ha forsikringen om frelse. Gud har ikke lagt på oss byrden av å trenge å fastslå noens frelsesstatus—inkludert vår egen. Istedenfor å fokusere på vår egen åndelige tilstand, trenger vi å fokusere på Han som alltid ser hver av oss, ikke bare som vi er, men som hva vi kan bli. Gud elsker og verdsetter hver av oss uendelig mye mer enn vi noen gang kan elske og verdsette oss selv. Uten tvil, ønsker Gud at hver av oss skal tilbringe evigheten med Ham. Han vil også at vi skal forstå at Han er fullstendig pålitelig og mer enn i stand til å helbrede våre engstelige sinn: "Det er ingen frykt i kjærligheten; men den fullkomne kjærlighet kaster frykten ut." (1. Johannes 4:18).

Vi har kortfattet sammenlignet to veldig ulike evangelier: det juridiske evangeliet og det helbredende evangeliet. Det helbredende evangeliet er i perfekt harmoni med Jesu lære og eksempel, mens det juridiske evangeliet har mer til felles med det menneskelig uttenkte rettssystemet som ble brukt til å fordømme Jesus (vår saktmodige Helbreder) til døden.

For Jeg vet de tankene som Jeg tenker om dere, sier Herren, tanker om fred og ikke om det onde. (Jeremia 29:11)

Den enorme mengden av tid, krefter og utgifter investert i religiøse gjøremål med tanke på å overtale Gud til å tenke godt om oss har vært et kolossalt sløseri.

Kast bort fra dere alle deres overtredelser som dere har begått, og få dere et nytt hjerte og en ny ånd. For hvorfor vil dere dø, O Israels hus? For Jeg har ikke behag i døden til ham som dør, sier Herren GUD. Derfor, vend om og lev! (Esekiel 18:31–32)

Guds appell til hver av oss er å vende om fra selvskhet til livets vei.

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav Sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evigvarende liv. For Gud sendte ikke Sin Sønn til verden for å fordømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved Ham. (Johannes 3:16–17)

Å tro på Jesus er å tro på det Han åpenbarte om seg selv (Guds Sønn) og Gud Faderen.

Gud var i Kristus og forsonet verden med seg selv, så Han ikke tilregner dem deres overtredelser, og har overgitt forsoningens ord til oss. (2. Korinterbrev 5:19)

Hvis hele Guds innsats for å redde oss fra evig død kunne oppsummeres i ett ord, vil det være ordet *forsoning*.

Og dere som en gang var fremmedgjort og fiender av sinnelag, ved onde gjerninger, dere har Han nå likevel forsonet. (Kolosserbrevet 1:21)

Siden menneskehetens fall har tilbøyeligheten til fremmedgjøring blitt innebygd kun i våre sinn—aldri i Guds sinn.

For Gud som befalte lyset å skinne ut fra mørket, har skint i våre hjerter, for å gi lyset fra kunnskapen til Guds herlighet i Jesu Kristi ansikt. (2. Korinterbrev 4:6)

Mørket som dette verset refererer til, er vår misforståelse av Gud. Guds herlighet er Hans karakter, som blir sett i Jesu ansikt.

Men alle vi som med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, blir forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet, ja som av Herrens Ånd. (2. Korinterbrev 3:18)

Det vi ser på, forandrer oss. Dette prinsippet fungerer begge veier. Hvis vi ser på Gud som selvopptatt, forsterker det vår egen selvopptatthet. Hvis vi ser på Ham som fullkommen uselvvisk, vil det medvirke til å rykke opp vår iboende selvviskhet med roten. Å kontemplere på Guds kjærlighet, barmhjertighet og tilgivelse baner vei for at de samme egenskapene blir reflektert i oss.

Jeg sier dere at på samme måte skal det være større glede i himmelen over en synder som omvender seg, enn over nittini rettferdige som ikke trenger omvendelse. (Lukas 15:7)

Omvendelse betyr ikke å si "beklager" til Gud. Omvendelse betyr å snu eller å forandre tankegang. Sann omvendelse, i tråd med det Jesus lærte, betyr å endre tanker om Gud. Vi kommer til å se Ham slik Jesus nøyaktig representerte Ham til å være.

Kom til Meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, for Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For Mitt åk er godt, og Min byrde er lett. (Matteus 11:28–30)

Vi trenger ikke å streve for å være gode i et nytteløst forsøk på åndelig selvforbedring. All vår innsats for å strekke til vil drive oss mot selvfokus og vil føre til enten stolthet eller motløshet. Jesus har løsningen på vårt dilemma. Han sier enkelt: "Lær av meg."

Og de overrakte Ham profeten Jesajas bok. Og da Han hadde åpnet boken, fant Han det stedet der det står skrevet: Herrens Ånd er over Meg, fordi Han har salvet Meg til å forkynne evangeliet for de fattige; Han har sendt Meg for å helbrede de med sønderbrutte hjerter, for å forkynne frihet for fangene, og for at de blinde skal få synet igjen, for å sette de undertrykte i frihet. (Lukas 4:17–18)

Vi alle trenger det Jesus kom for å gjennomføre for oss; det finnes *ingen* unntak.

21. Bør vi frykte dommen?

Når vi skal se nærmere på dommen, vil det være nyttig først å finne ut hvem som blir dømt og hvem som dømmer. Hvis vi går tilbake til samtalen mellom Eva og slangen i Edens hage, husker vi at slangen plantet et spørsmål om Guds rettferdighet, velvilje og pålitelighet i Evas sinn. Etter en viss ærlig overveielse, vil det bli klart at det ikke var menneskeheten som stod tiltalt—det var Gud.

Det kan være vanskelig for oss å forstå ideen at Gud *tillater* seg å bli stilt for retten. Likevel er dette det eneste holdbare perspektivet som kan fattes, basert på en grundig studie av Bibelen. Uten å vite det, har vi dømt Gud helt siden den første dialogen med djevelen. Har vi gitt Ham en rettferdig rettsak?

Mens vi har vært villedet i vår tendes til å plassere oss selv i sentrum av dommen, har vi heller ikke vært helt fritatt fra å bli utsatt for dømming. Gud har ikke tiltalt oss; likevel er vi spesielt gode til å dømme og fordømme oss selv. Jesus sa at de ordene Han snakket er liv. Vi har valget mellom å akseptere eller å avvise Hans ord. Hvis Hans ord virkelig er liv, og vi avviser dem, har vi ikke da avsagt en dom med negative konsekvenser for oss selv?

Gud avsier ikke dommer slik det gjøres i en rettsal. Når vi er fastbestemte på å fortsette på veien til selvførdømmelse og død, kan Gud ikke gjøre mer for oss enn motvillig å akseptere vår beslutning.

Det finnes enda et annet aspekt ved dommen å overveie. Når vi dømmer andre, reagerer det negativt på oss selv. Når vi fordømmer andre, fordømmer vi oss selv i prosessen. For å se hvem vi *virkelig* bør frykte i dommen, trenger vi bare å se i speilet.

Evangeliets beretning om kvinnen som ble tatt i utroskap illustrerer hvordan dommen fungerer:

Men Jesus gikk til Oljeberget. Og tidlig om morgenen kom

Han igjen inn i templet, og alt folket kom til Ham; og Han satte seg ned og lærte dem. Da kom de skriftlærde og fariseerne til Ham med en kvinne som var grepet i ekteskapsbrudd. Og da de hadde ført henne frem midt framfor seg, sa de til Ham: Mester, denne kvinnen ble grepet i ekteskapsbrudd, mens selve gjerningen pågikk. Og *i loven har Moses* befalt oss at slike skulle steines. Men hva sier Du? Dette sa de for å prøve Ham, så de kunne få noe å anklage Ham for. Men *Jesus bøyd seg ned og skrev på jorden med fingeren*, som om Han ikke hørte dem. Men da de fortsatte å spørre Ham, rettet Han seg opp og sa til dem: *Den som er uten synd blant dere*, la ham kaste stein på henne først. Og på nytt bøyd Han seg ned og skrev på jorden. Men de som hørte dette, *ble dømt av sin samvittighet* og gikk bort én etter én, de eldste først, og så de yngste. Og Jesus ble alene igjen med kvinnen som stod midt på området. Da Jesus hadde reist seg og ikke så andre enn kvinnen, sa Han til henne: Kvinne, hvor er disse anklagerne dine? Har ingen fordømt deg? Hun sa: Ingen, Herre. Og Jesus sa til henne: *Heller ikke Jeg fordømmer deg*; gå bort og synd ikke mer. (Johannes 8:1–11, kursiv lagt til)

Kvinnen som ble ført frem til Jesus og presentert som en lovbrøyer, var et offer brukt av de hjerterå religiøse lederne. De forsøkte å ødelegge Jesus som de dømte for å være en trussel mot sin religion. Kvinnens anklagere appellerte til Moseloven. Ved et annet møte med fariseerne som omhandlet skilsmisse, fortalte Jesus dem at Moseloven inneholdt tillatelser på grunn av deres harde hjerter: "Og Jesus svarte og sa til dem: På grunn av deres harde hjerter skrev han [Moses] denne forskriften for dere" (Markus 10:5).

Omfanget av det som hendte i denne *rettssalsscenen* vil bli tydelig idet vi innser at Jesus var Gud på jorden med alle gudommelige privilegier, inkludert retten til å utøve domshandlinger. Jesus dømte ikke umiddelbart i saken som ble ført frem for Ham, men bøyd seg i stedet ned og skrev med fingeren på jorden. Da de presset Ham for å få et svar, sa Han til dem: "Den som er uten synd blant dere, la

ham kaste stein på henne først." Deretter fortsatte Han med å skrive på jorden.

Jesus hadde en hensikt med alt Han sa og gjorde. Da Han skrev på jorden, var det ikke for å unndra seg spørsmålet til de religiøse lederne. Han kjente til omstendighetene som hadde brakt kvinnen frem for seg. Jesus visste også bakgrunnen til hver av hennes anklagere og leste tankene og motivene deres. Han kunne ha gitt en skjæmmende irettesettelse til disse hyklerne i nærvær av vitner. I stedet gjorde Han de religiøse lederne nådig oppmerksomme på deres egne synder ved å skrive dem i støvet—en usedvanlig ikke-permanent skriftlig nedtegning av deres synder.

Jesus elsket og verdsatte uendelig mye alle som samlet seg rundt Ham, uansett omstendigheter som hadde brakt dem sammen. Hans misjon var å redde verden, og Han søkte forsoning både for kvinnen og hennes anklagere som Han ikke ønsket å fremmedgjøre ytterligere.

Jesus sa til de religiøse lederne: "Den som er uten synd blant dere, la ham kaste stein på henne først." Her gir Han ansvaret for å dømme tilbake til dem. Jesus kom ikke til denne verden for å dømme og fordømme, og Han ville ikke bli kastet inn i rollen til en dommer. Tok de skriftlærde og fariseerne Hans ord som en invitasjon til å kaste stein på kvinnen? Tydeligvis ikke, idet de alle meldte pass, "én etter én."

Jesus, som Gud, fordømte ikke kvinnen, men i Hans ord: "gå bort og synd ikke mer", åpnet Han døren til livets vei for henne. Han befalte henne ikke bare å gi fra seg de gjerningene som førte henne til Hans nærvær; Han tilbød henne også friheten fra dødelig synd—troen på at Gud ikke er verdig vår tillit.

Jesus tilbød denne kvinnen veien til å unngå fremtidig fordømmelse. Han åpenbarte Guds kjærlighet til henne som person. Denne kvinnen var i nærvær av sin Livgiver, og hun visste hun kunne elske og stole på Ham. Hennes syn på Gud og hennes forhold til Ham ble radikalt endret til det bedre etter dette møtet.

Dommen ble for henne livsforvandlende og livgivende.

Jesus fordømte ikke de hjerterå skriftlærde og fariseere som var så raske med å fordømme kvinnen, men Han holdt et spirituelt spill foran dem som reflekterte tilbake deres egne mørke karakterer. Som et resultat ble de "dømt av sin samvittighet", og de følte seg tvunget til å forlate nærværet av Livsgiverens rene, uselviske kjærlighet. De kom for å fordømme en annen, men endte opp med å fordømme seg selv i prosessen.

Derfor er du uten unnskyldning, O menneske, hvem du enn er som dømmer; for idet du dømmer en annen, fordømmer du deg selv; for du som dømmer, gjør selv det samme. Men vi er sikre på at Guds dom er etter sannhet over dem som gjør slike ting. Men mener du dette, O menneske, du som dømmer dem som gjør slike ting, og selv gjør det samme, at du skal unnsnippe Guds dom?
(Romerbrevet 2:1–3)

Gud gir hver av oss ekte frihet. Han vil ikke overstyre vårt valg av selvfordømmelse. Guds dom her er Hans motvillige aksept av denne selvfordømmelsen, når vi velger å forbli utenfor sirkelen av gjensidig kjærlighet og liv. Det er ingen vei ut av denne dommen, siden Gud ikke kan tvinge oss, mot vår vilje, til å gå på veien som fører til liv.

For Faderen dømmer ingen, men har overgitt hele dommen til Sønnen. (Johannes 5:22)

Gud Faderen, dømmer oss ikke.

Det er Ånden som gir liv; kjødet gagnar ingenting. De ord som jeg taler til dere, de er ånd, og de er liv. (Johannes 6:63)

Jesu ord er liv. I hvert ord som Jesus snakket, åpenbarte Han Guds forsonende kjærlighet.

Jesus ropte og sa: Den som tror på Meg, tror ikke på Meg,

men på Ham som har sendt Meg. Og den som ser Meg, ser Ham som sendte Meg. Jeg er kommet som et lys til verden, for at hver den som tror på Meg, ikke skulle forbli i mørket. Og hvis noen hører Mine ord og ikke tror, *dømmer ikke Jeg ham; for Jeg er ikke kommet for å dømme verden, men for å frelse verden.* Den som forkaster Meg, og ikke tar imot Mine ord, har det som dømmer ham—det ordet som jeg har talt, det skal dømme ham på den siste dag. (Johannes 12:44–48, kursiv lagt til)

Jesus dømmer oss ikke. Gud gav oss Livets Ord, men Han vil aldri tvinge oss til å akseptere det.

Døm ikke, for at dere ikke skal bli dømt. For med den dommen dere dømmer, skal dere selv bli dømt; og med det mål dere selv bruker, skal det bli målt opp tilbake til dere. Og hvorfor ser du flisen i din brors øye, men merker ikke bjelken i ditt eget øye? Eller hvordan kan du si til din bror: La meg ta flisen ut av ditt øye; og se, bjelken er i ditt eget øye? Hykler, ta først bjelken ut av ditt eget øye, og da skal du se klart nok til å ta flisen ut av din brors øye. (Matteus 7:1–5)

Hvis Gud Faderen ikke dømmer oss og Jesus ikke dømmer oss, *hvorfor* skulle vi tenke at vi er kvalifiserte til å dømme andre når vi har en fordømmende ånd (bjelken i vårt eget øye)?

Sannelig, sannelig, Jeg sier dere: Den som hører Mitt ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evigvarende liv, og skal ikke komme til fordømmelse, men er gått over fra døden til livet. (Johannes 5:24)

Å forstå sannheten om Gud og å lære å stole på Ham fører til liv. Jesus sa: "Den som tror på Ham, blir ikke fordømt" (Johannes 3:18).

Da ble Paulus og Barnabas frimodige og sa: Det var nødvendig at Guds ord først skulle bli talt til dere; men siden dere forkaster det, og dømmer dere selv uverdige til det evigvarende liv, se, da vender vi oss til folkeslagene.

(Apostlenes gjerninger 13:46)

Dette er et belysende eksempel på selvfordømmelse.

Døm ikke, så skal dere ikke bli dømt. Fordøm ikke, så skal dere ikke bli fordømt. Tilgi, så skal dere bli tilgitt. (Lukas 6:37)

I Lukas-evangeliet lærte lignelsen om den bortkomne sønnen oss at Gud har allerede tilgitt oss, før vi ber om det. Hvis vi er dømt, fordømt eller ikke tilgitt, har vi bare oss selv å klandre, "for det et menneske sår, det skal han også høste" (Galaterbrevet 6:7).

Og Jesus sa: Til dom er Jeg kommet inn i denne verden, for at de som ikke ser, kan få se, og for at de som ser, kan blindes. Og noen av fariseerne som var med Ham, hørte disse ord og sa til Ham: Er vi også blinde? Jesus sa til dem: Hadde dere vært blinde, ville dere ikka hatt noen synd; men nå sier dere: Vi ser. Derfor består deres synd. (Johannes 9:39–41)

Hva er "dommen" som Jesus kom til denne verden for? Han kom for å åpenbare Guds kjærlighet for menneskeheten, og den uendelige verdien Han setter på hver av oss. Han vil at vi skal se hverandre slik Han ser oss, og verdsette hverandre slik Han verdsetter oss. Jesus lærer oss å være *blinde* for andres synder, så vel som for de kunstig konstruerte forskjellene som skiller oss: sekterisme, nasjonalisme, gruppementalitet, partipolitikk eller noe annet påfunn som oppfordrer til en oss-mot-dem mentalitet.

Fariseerne forsto ikke denne leksen som Jesus lærte dem. De var ekstrem sekteriske og så på hedningene, som ikke var av jødisk avstamning, som hunder. De var også selvlærte eksperter på å se andres synder og dømme deretter.

For så høyt har Gud elsket verden at Han gav Sin enbårne Sønn, for at hver den som tror på Ham, ikke skulle gå fortapt, men ha evigvarende liv. For Gud sendte ikke Sin Sønn til verden for å fordømme verden, men for at verden

skulle bli frelst ved Ham. Den som tror på Ham, blir ikke fordømt; men den som ikke tror, er allerede fordømt, fordi Han ikke har trodd på *navnet* til Guds enbårne Sønn. Og *dette er fordømmelsen, at lyset er kommet inn i verden, og menneskene elsket mørket framfor lyset*, fordi deres gjerninger var onde. (Johannes 3:16–19, kusiv lagt til)

I dette skriftstedet betyr *navn* karakter. Å avvise åpenbaringen om Guds karakter som Jesus brakte opp i lyset, er i virkeligheten å avvise Gud. I Jesus sier Gud: *Dette er den Jeg virkelig er.*

Da morgenen kom, la alle yppersteprestene og folkets eldste planer slik at de kunne få tatt livet av Jesus. Og da de hadde bundet Ham, førte de Ham bort og overgav Ham til guvernøren Pontius Pilatus. (Matteus 27:1–2)

Hvilket syn er dette! Synd-mettede religionister som søker å ta livet av deres Livsgiver, og Han verken motstår dem eller dømmer dem! Hvem eller hva er dødelig—Gud eller synd?

Vi leser og hører om Kristus Sine siste timer før Hans død, uten å se den dypere betydningen av Hans rettssak og korsfestelse. Jesus er fullstendig Gud, så vel som fullstendig menneske. Da Jesus ble stilt for retten fremfor Pontius Pilatus, var Han *fullstendig* Gud. Da Han ble dømt og fordømt, var Han *fullstendig* Gud. Da Han ble pisket, hånet og spikret til korset for å dø, var Han hele tiden *fullstendig* Gud.

Gud tillot seg å bli stilt for retten og fordømt av dem som Han elsket og lengtet etter å forsone seg med. Hvorfor? Fordi vi har det så vanskelig med å se hva vår synd har gjort mot *Ham*.

Jesus, Guds Sønn, led enormt i løpet av de siste timene Hans på jorden—mer enn vi kan forestille oss. Men Jesu lidelse begynte ikke i Getsemane hagen, og det endte heller ikke med Hans siste ord på korset. Gud har lidd med oss og for oss, helt siden synd først kom inn i vår verden. Og Han vil fortsette å lide med oss og for oss, inntil den dagen synd har løpt sin ødeleggende kurs, og all lidelse og død får en evig slutt.

Rettsaken og lidelsen til Jesus i hendene til menneskene Han skapte for å dele Sin uendelige kjærlighet med, bør gi oss et bilde av den lidelsen vi har forårsaket Gud i årtusener. I vår menneskelige domstol fortsetter vi å hagle Gud med anklagelser om likegyldighet, passivitet, kulde og til og med aktiv hevngjerrig ødeleggelse. Så mange ganger er vår dom: *Skyldig!* Hva mer kan Gud gjøre for å forsonne Sine fremmedgjorte barn med seg selv? Korset er det guddommelige mesterverket for forsoning. Korset tilintetgjør Satans påstand om at Gud er selvopptatt, likegyldig og upålitelig.

Selv etter at vi har svartet Guds karakter aldri så mye, finnes det gode nyheter—Gud vet hvorfor vi misforstår Ham, og Han fordømmer oss ikke for det. Han vil fortsette å elske oss, til tross for vår utakknemlighet for det Han har gjort for oss og gjør daglig. Men ville det ikke ha vært fantastisk for Gud hvis vi innså at *det handler ikke bare om oss*; vår Skaper er intimt involvert i vårt dilemma også. Kan vi tenke på *Ham*? Kan vi tillate oss å se Ham som Han virkelig er —kompromissløs andre-sentrert kjærlighet, og gjengjelde den kjærligheten Han fortjener? Er det for mye forlangt? "Vi elsker Ham, fordi Han elsket oss først" (1. Johannes 4:19).

I all deres plage, ble Han plaget, og Hans nærværs Engel frelste dem; i Sin kjærlighet og i Sin medynk forløste Han dem; og Han bar dem og fraktet dem i alle de dagene fra gammelt av.

—Jesaja 63:9

22. Hvordan ser Guds dom ut?

Lær å gjøre det gode; søk dommen², lindre den undertrykte; døm de farløse, før enkens sak.

—Jesaja 1:17

Guds dom er aldri en avgivelse av en juridisk dom mot oss. Den er definert her som å lindre lidelse og å fremme *rettferdighet* i en urettferdig verden.

Se, Min Tjener som Jeg har utvalgt, Min elskede, i Ham har Min sjel velbehag! Jeg vil legge Min Ånd på Ham, og Han skal forkynne dom for folkeslagene. Han skal ikke trette eller rope, heller ikke skal noen høre Hans røst på gatene. Han skal ikke bryte et knekket rør, og Han skal ikke slukke en rykende veke, før Han sender dommen ut til seier; og til Hans navn skal folkeslagene sette sin lit. (Matteus 12:18–21)

Guds rettferdige og saktmodige dom frembringer tillit.

Når dere høster inn grøden i deres land, skal du ikke høste helt ut til kantene av åkeren, og du skal heller ikke samle inn det som er blitt stående igjen etter innhøstingen. Og du skal ikke holde etterhøst i din vingård, og du skal ikke sanke inn alle druene i din vingård; Du skal la dem bli igjen til den fattige og den fremmede: Jeg er Herren din Gud. (3. Mosebok 19:9–10)

Gud sørget for de vanskeligstilte i fortidens samfunn.

Og hvis en fremmed bor hos deg i landet, da skal dere ikke plage ham. Men den fremmede som bor iblant dere, skal

2 Her har jeg byttet ut ordet “rettferdighet” fra den norske oversettelsen av Bibelen med ordet “dommen” som blir mest tro mot original teksten i den engelske King James Bibelen, hvor ordet “judgement” brukes.

regnes som en av dere, og du skal elske ham som deg selv; for dere var selv fremmede i Egypts land: Jeg er Herren deres Gud. Dere skal ikke begå urettferdighet i retten, i lengdemål, i vekt eller i hulmål. Dere skal ha rette vektskåler, rette vektlodd, rett efa og rett hin: Jeg er Herren deres Gud som førte dere ut av Egypts land. (3. Mosebok 19:33–36)

Ve dem som forordner urettferdige dekreter, og som skriver alvorlige ting som de har foreskrevet, for å hindre de trengende i å få sin rett, og for å ta retten bort fra de fattige i Mitt folk, så enker kan bli deres bytte, og for at de kan plyndre de farløse. (Jesaja 10:1–2)

Gud er inkluderende—hos Ham fins ingen *utenforstående*. Gud er klar over menneskelige lover, forretningspraksis og institusjoner som kommer de rike til gode på bekostning av de fattige. Han kaller det ran. Enhver form for juks i handel, faller inn under Bibelens definisjon av tyveri.

Hvorfor har vi fastet, sier de, og Du ser ikke? hvorfor har vi plaget vår sjel, og du legger ikke merket til det? Se, på den dagen dere faster, finner dere forlystelse, og dere presser alle deres arbeidere. Se, dere faster for strid og debatt, og for å slå med ondskapens neve. Dere skal ikke faste slik dere gjør i dag for å få deres røst til å bli hørt i det høye. Er det en slik faste Jeg har innsatt? En dag for et menneske til å plage sin sjel? Er det for å bøye sitt hodet som et siv, og for å bre ut sekkestrie og aske under ham? Vil du kalle dette en faste, og en velbehagelig dag for Herren? Er ikke dette den fasten som Jeg har valgt ut? Å løse ondskapens bånd, å sette fri fra tunge byrder, og la den undertrykte å slippe fri, og at dere bryter hvert et åk? Er det ikke for å dele ut ditt brød til den sultne, og at du fører de fattige som er kastet ut til ditt hus? Når du ser den nakne, at du dekker ham; og at du ikke skjuler deg for ditt eget kjød? (Jesaja 58:3–7)

Religiøse ritualer alene er verdiløse hvis vi unnlater å hjelpe dem som er i nød. Jesus sa: "Ve dere fariseere! For dere gir tiende av mynte, rute og alle slags urter, og går forbi dommen³ og kjærligheten til Gud" (Lukas 11:42).

Så sier hærskares Herre, og det lød slik: Fell en rett dom, vis barmhjertighet og medlidenhet hver og en mot sin bror. Undertrykk ikke enken eller den farløse, de fremmede eller den fattige. Og ingen av dere må pønske ut ondt mot sin bror i sitt hjerte. (Sakarja 7:9–10)

Gud godtar ingen former for undertrykkelse, og heller ikke forsøk på å dra egne fordeler på andres bekostning.

Mine brødre, ha ikke troen på vår Herre Jesus Kristus, herlighetens Herre, samtidig som dere gjør forskjell på folk. For hvis det kommer en mann med gullring inn i deres forsamling, i fine klær, og det kommer en fattig mann i utslitte klær, og dere viser ham oppmerksomhet som går med de fine klærne, og sier til ham: Du kan sitte her på en god plass, og dere sier til den fattige mannen: Du kan stå du der, eller: Sitt her ved min fotskammel, gjøre dere ikke da forskjell blant dere selv, og er blitt dommere med onde tanker? Hør, mine elskede brødre: Har ikke Gud utvalgt de fattige i denne verden til å være rike i troen og arvinger til det kongedømmet som Han har lovt dem som elsker Ham? Men dere har foraktet den fattige. Er det ikke de rike som undertrykker dere og trekker dere inn for domstolene? Er det ikke de som spotter det aktverdige navnet som dere er kalt ved? Hvis dere oppfyller den kongelige lov etter Skriften: Du skal elske din neste som deg selv, da gjør dere vel. (Jakobs brev 2:1–8)

Hos Gud finnes ikke partiskhet; vi er alle like i Hans øyne: "Gud gjør ikke forskjell på folk" (Apostlenes gjerninger 10:34).

3 Se fotnote 1.

En ren og ubesmittet religion for Gud og Faderen er dette: å se til de farløse⁴ og enker i deres nød, og å holde seg selv uflekket fra verden. (Jakobs brev 1:27)

Ren religion er *ikke* kirkesamfunn, seremonialisme, dogmatisme, emosjonalisme eller kirkelig konformitet.

Så skal Kongen si til dem ved Sin høyre side: Kom, dere som er velsignet av Min Far, arv det kongedømmet som er gjort i stand for dere fra verdens grunnleggelse av: for Jeg var sulten, og dere gav meg mat; Jeg var tørst, og dere gav Meg drikke; Jeg var fremmed, og dere tok imot Meg; Jeg var naken, og dere kledde Meg; Jeg var syk, og dere besøkte Meg; Jeg var i fengsel, og dere kom til Meg. Da skal de rettferdige svare Ham og si: Herre, når så vi Deg sulten og gav Deg mat, eller tørst og gav Deg drikke? Når så vi Deg som en fremmed og tok imot Deg, eller naken og kledde deg? Eller når så vi deg syk, eller i fengsel, og kom til deg? Og Kongen skal svare og si til dem: Sannelig, Jeg sier dere: Alt det som dere har gjort mot én av disse Mine minste brødre, det har dere gjort mot Meg. (Matteus 25:34–40)

Hva er kvalifikasjonene for å være en bror eller søster av Jesus? Det er bare én: et medlem av menneskeslekten. Vi er *alle* medlemmer av Jesu familie.

Og Jeg sier dere at mange skal komme fra øst og vest og sitte til bords med Abraham, Isak og Jakob i himmelens kongedømme.

—Jesus (Matteus 8:11)

4 Jeg har byttet ut ordet "foreldreløse" med ordet "farløse" som blir mest tro mot original teksten i den engelske King James Bibelen, hvor ordet "the fatherless" brukes.

23. Gud er ydmyk

Mens Gud er det mektigste vesenet i universet, er Han samtidig den mest ydmyke.

Da sa engelen til dem: Frykt ikke, for se, jeg kommer til dere med gode og store gledesnyheter, som skal være for alle mennesker. For i dag er det født dere en Frelser i Davids by, Han er Kristus, Herren. Og dette skal dere ha som tegn: Dere skal finne Spedbarnet svøpt i linklær, og det ligger i en krybbe. (Lukas 2:10–12)

Gud valgte den mest ydmyke inngangen til vår verden—som en harmløs baby i en krybbe.

Kom til meg, alle dere som strever og bærer tunge byrder, og Jeg vil gi dere hvile. Ta Mitt åk på dere og lær av Meg, for Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet, og dere skal finne hvile for deres sjeler. For Mitt åk er godt, og Min byrde er lett. (Matteus 11:28–30)

Hvordan kunne Jesus, Guds sønn, være tydeligere? Han sier: "Jeg er saktmodig og beskjeden av hjertet."

Men Jesus sa til ham: Revene har huler og fuglene i luften har reder, men Menneskesønnen har ikke noe sted der Han kan hvile Sitt hode. (Matteus 8:20)

Her identifiserer Jesus seg med de fattigste medlemmene i samfunnet: de hjemløse.

Og de kledde Ham i purpur; og de flettet en krone av torner og satte den på Hans hode, og de begynte å hilse Ham: Vær hilset, jødenes Konge! Så slo de Ham i hodet med et rør og spyttet på Ham; og de bøydde kne og tilba Ham. Og da de hadde spottet Ham, tok de purpurkappen av Han, kledde Ham i Hans egen klær og førte Ham ut for å korsfeste Ham. Og da de hadde korsfestet Ham, delte de

Hans klesplagg ved loddkasting, for å avgjøre hva hver av dem skulle ha. Sammen med Ham korsfestet de også to røvere, den ene på Hans høyre side og den andre på Hans venstre side. Slik ble Skriften ble oppfylt, som sier: Og Han ble regnet blant overtrederne. (Markus 15:17–20, 24, 27–28)

Fra Hans ydmyke fødsel til Sin korsfestelse mellom to tyver, demonstrerte Jesus, Guds Sønn, konsekvent saktmodighet og ydmykhet.

Han har vist deg, O menneske, hva som er godt; hva annet krever Herren av deg enn å gjøre rettferdighet, å elske barmhjertighet, og å vandre ydmykt med din Gud? (Mika 6:8)

Kan to vandre sammen uten at de er blitt enige om det? (Amos 3:3)

Vi går i harmoni med Gud når vi er ydmyke slik Han er.

Når vi forstår den ydmykheten vår saktmodige Gud demonstrerte, kan vi da ha et atom av tvil om Hans pålitelighet?

Vi har alle gått oss vill som sauer; vi har vendt oss hver og en til vår egen vei; og Herren har lagt hele vår syndeskyld på Ham.

Han ble undertrykt, og Han ble plaget, likevel åpnet Han ikke Sin munn; Han ble ført som et lam til slakteren, og slik en sau er stille for de som klipper henne, slik åpner Han ikke Sin munn.

Han ble tatt bort fra fengsel og fra dom, og hvem skal kunngjøre Hans generasjon? For Han ble utryddet fra de levendes land; Han ble slått for Mitt folks overtredelse. Og han gav Ham Hans

grav hos de onde—og hos den rike i Sin død, fordi Han ikke hadde gjort noen voldsgjerning, og det var heller ikke noe falskheter i Hans munn.

—Jesaja 53:6–9

24. Gud er en tjener, ikke en slavedriver

Jeg kaller ikke dere lenger tjenere, for en tjener vet ikke hva hans herre gjør; men Jeg har kalt dere venner, for alt det Jeg har hørt av Min Far, har Jeg gjort kjent for dere.

—Jesus (Johannes 15:15)

Gud ønsker ikke vår blinde tros underkastelse. Han vil ha vårt vennskap. Når vi snakker med en venn, bruker vi ikke formalitet eller mystikk. Gud vil at vi skal snakke med Ham ærlig som vi snakker med en nær venn—dette er den virkelige betydningen av bønn. Gud skapte oss med evnen til å resonnerer, og Han inviterer oss til å bruke denne evnen: "Kom nå, la oss drøfte dette sammen, sier Herren" (Jesaja 1:18).

Men Jesus kalte dem til seg og sa: Dere vet at fyrstene over forklageslagene har herredømme over dem, og de som er store utøver myndighet over dem. Men slik skal det ikke være blant dere; for den som vil være stor blant dere, han skal være deres tjener. Og den som vil være den fremste blant dere, han skal være deres tjener—slik Menneskesønnen ikke kom for å la seg tjene, men for selv å tjene, og gi Sitt liv som løsepenge for mange. (Matteus 20:25–28)

Jesus demonstrerte livets lov—Han gav av seg selv for å tjene andre.

Og Jesus gikk omkring i hele Galilea, og Han lærte i deres synagoger, forkynte evangeliet om kongedømmet, og helbredet alle sykdommer og alle plager blant folket. Og ryktet om Han spredte seg ut over hele Syria; og de førte til Ham alle syke mennesker som led av forskjellige sykdommer og plager, og de som var besatte av djevlr, og de som var sinnsyke, og de som var lamme; og Han helbredet dem. Store folkemengder fulgte Ham—fra

Galilea, og fra Dekapolis, Jerusalem, Judea og fra området på den andre siden av Jordan. (Matteus 4:23–25).

Da kom en spedalsk til Ham, som bønnfalt Ham, knelte for Ham og sa til Ham: Hvis Du vil, kan Du gjøre Meg ren. Da ble Jesus grepet av medlidenhet, og Han rakte ut Sin hånd, rørte ved ham og sa til ham: Jeg vil; bli ren. Med det samme Han hadde talt, forlot spedalskheten ham, og han var renset. (Markus 1:40–42).

Jesus jobbet utrettelig og medfølende for å lindre all slags lidelse. Ingen var utenfor Hans oppmerksomhet og kjærlige omsorg: "Og det er også mye annet som Jesus gjorde. Hadde det blitt skrevet ned, hver enkelt ting, tror jeg ikke hele verden ville romme alle bøker som da måtte skrives. Amen" (Johannes 21:25).

Og da Jesus visste at Faderen hadde overgitt alt i Hans hender, og at Han var kommet fra Gud og skulle gå til Gud, reiste Han seg fra måltidet og la fra seg Sine klesplagg, tok et håndkle og bandt det opp om seg. Etter dette fylte Han vann i et fat og begynte å vaske disiplenes føtter og tørke dem med håndkleet Han hadde rundt seg. (Johannes 13:3–5)

Denne åpenbarende "Guds gjerning" finner sted ved Kristi Siste Måltid, bare timer før rettssaken og korsfestelsen Hans. Lukas-evangeliet gir denne avslørende detaljen om Jesu disipler under denne begivenheten: "Og det ble også en strid mellom dem om hvem av dem som skulle regnes som den største" (Lukas 22:24).

Her er settingen: Jesus visste at Han kom fra Gud. Alle ting var i Hans hender. Med andre ord, Jesus var fullstendig klar over at Han var Gud, med all Guds kraft. Han var også klar over at Hans disipler var i tvist om hvem av dem som ville bli den største i Guds kongedømme. Hva gjorde Jesus? Han "tok et håndkle og bandt det opp om seg" og vasket føttene til Sine selv-viktige disipler (oppgaven til en slave i deres kultur).

La dette sinn være i dere, som også var i Kristus Jesus, som da Han var i Guds skikkelse, ikke holdt det for et røvet gode å være Gud lik, men Han gjorde seg selv til en uten anseelse, og tok på seg en tjeners skikkelse, og kom i menneskers lignelse.

—Filipperbrevet 2:5–7

25. Gud elsker deg ubetinget

Kan en kvinne glemme sitt diende barn, så hun ikke skulle ha medlidenhet med sønnen fra sitt morsliv? Ja, de kan glemme, likevel vil ikke Jeg glemme deg. Se, Jeg har gravert deg på Mine håndflater.

—Jesaja 49:15–16

Kanskje har vi stunder der vi føler at Gud har glemt oss, men følelser er ikke alltid et nøyaktig mål på virkeligheten. Gud sier at Han ikke vil glemme: "Blir ikke fem spurver solgt for to kobbermynter? Og ikke en av dem er glemt framfor Gud? Men til og med hårene på deres hode er alle sammen telt. Frykt derfor ikke; dere er mer verd enn mange spurver" (Lukas 12:6–7).

For jeg er overbevist om at verken død eller liv, eller engler eller fyrstedømmer eller makter, eller det som nå er eller det som skal komme, eller høyde eller dybde, eller noen annen skapning, skal være i stand til å skille oss fra Guds kjærlighet, som er i Kristus Jesus, vår Herre. (Romerbrevet 8:38–39)

Det ville være umulig å overvurdere Guds kjærlighet til oss. All vår innsats for å beskrive Hans kjærlighet kommer til kort.

Se hvilken kjærlighet Faderen har gitt oss, at vi skulle bli kalt Guds sønner! (1. Johannes 3:1)

Guds håp for hver av oss er at vi vil anerkjenne Ham som vår Himmelske Far. Da vil vi innse vår arv som sønner og døtre av Gud.

Ta dere i vare, så dere ikke forakter en av disse små; for Jeg sier dere: I himmelen ser deres engler alltid ansiktet til Min Far som er i himmelen. For Menneskesønnen er kommet for å frelse det som var kommet bort. Hva mener dere? Hvis en mann har hundre sauer, og *en av dem* går seg bort, forlater han ikke da de nittini og går opp i fjellene for å lete

etter den som er kommet bort? Og hvis han skulle finne den—sannelig, Jeg sier dere: Han gleder seg mer over den ene sauen enn over de nittini som ikke var kommet bort. Slik er det heller ikke deres himmelske Fars vilje at *én* av disse små skal gå til grunne. (Matteus 18:10–14, kursiv lagt til)

Hver eneste person, fra den hovmodige monarken på tronen til den fattigste tiggeren på gaten, er verdifull for Gud. Hvor verdifull? Gud ville ha forlatt himmelen; Han ville ha lidd og dødd for bare *ett* medlem av Hans menneskelige familie—selv om den ene personen var den eneste som trengte reddende forsoning.

*Ja, Jeg har elsket deg med en evigvarende kjærlighet; derfor har
Jeg dratt deg med kjærlig godhet.*

—Jeremia 31:3

26. Guds kongedømme

Guds kongedømme kommer ikke slik at en kan iakttatte det; heller ikke skal de si: Se her! eller: Se der! For se, Guds kongedømme er inne i dere.

—Jesus (Lukas 17:20–21)

Denne verdens kongedømmer og organisasjoner er alle synlige, med et synlig sete av regjering eller hovedkvarterer. Hvis vi leter etter en synlig manifestasjon av Guds kongedømme, vil vi ikke finne det. Guds kongedømme er kun åpenbart i våre hjerter, idet kjærlighet til Gud og vår neste erstatter vår selviskhet.

Så sa han [Jesus]: Hva skal vi sammenlikne Guds kongedømme med? Eller hvilken lignelse skal vi bruke for å beskrive det? (Markus 4:30)

Hvor vannskelig det er å finne ord på menneskespråk som formidler et nøyaktig bilde av Guds kongedømme til de som bare kjenner denne verdens kongedømmer!

Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig, Jeg sier deg: Hvis ikke et menneske blir født på ny, kan han ikke se Guds kongedømme. (Johannes 3:3)

Det er Den Hellige Ånds arbeid å gjøre det åndelige forståelig. Når vi hilser Den Hellige Ånds saktmodige innflytelse velkommen, kommer den spirituelle virkeligheten i fokus og gjør det mulig å se eller forstå Guds kongedømme. Forandringen som skjer, i lys av den nye virkeligheten, er forsonende og livgivende, som å være "født på ny."

Den Hellige Ånd er ikke begrenset til å virke innenfor religionens grenser, slik vi av og til forestiller oss. Han snakker med alle, uansett bakgrunn, bosted eller bekjent ideologi. Selv ateister er ikke immune mot Hellige Åndens arbeid på hjertet. Gud har ikke vår kortsynte bias, og blir ikke fornærmet når en person ikke bekjenner troen på Hans eksistens.

Substansen i de åndelige ting som Den Hellige Ånd gjør forståelig er ikke bare hodekunnskap, men en endring av hjerte. Som et eksempel er en medfølende og sjenerøs agnostiker eller ateist mer lydhør overfor Den Hellige Ånds innflytelse og er nærmere Guds kongedømme enn en selvrettferdig, hardhjertet religiøs person. Hva er vanskeligere for Gud—å endre en persons tanker om Hans eksistens eller å endre et gjenstridig hardt hjerte?

Så kom de til Ham med små barn, for at Han skulle røre ved dem; men Hans disipler refset dem som kom med dem. Men da Jesus så det, ble Han meget forarget og sa til dem: La de små barna komme til Meg, og forby dem det ikke; for Guds kongedømme hører slike til. Sannelig, Jeg sier dere: Den som ikke tar imot Guds kongedømme som et lite barn, skal slett ikke komme inn i det. (Markus 10:13–15)

Når det gjelder å lære sannheten om Gud og Hans kongedømme, er den vanskeligste delen ikke læringen, men *avlæringen* som må gjøres. Mange av oss har investert enormt i utviklingen av vårt Guds bilde. Hvis dette bildet er forvrent, kan det være spesielt vanskelig å gi slipp på det. Siden et forvrent Guds bilde har vært innebygd i folkereligionen i så lang tid, står det som det største hinderet for å forstå sannheten om Gud og Hans kongedømme. Barn har hatt en relativ mindre eksponering for dette forvrengte bilde, og det gjør det lettere for dem å akseptere sannheten om vår saktmodige Gud.

På den tiden kom disiplene til Jesus og sa: Hvem er den største i himmelens kongedømme? Da kalte Jesus til seg et lite barn, og stilte det midt iblandt dem, og sa: Sannelig, Jeg sier dere: Hvis dere ikke omvender dere og blir som små barn, skal dere ikke komme inn i himmelens kongedømme. Derfor den som ydmyker seg som dette lille barnet, er den største i himmelens kongedømme. (Matteus 18:1–4)

Himmelriket er det motsatte av verdens riker. Det finnes ikke rom for arroganse, manipulasjon, tvang eller stolthet over status. Vi

trenger barnlig tillit til vår Himmelske Far og en åpen villighet til å bli undervist.

Himmelens kongedømme er også likt en skatt som var gjemt i en åker, og som en mann fant og siden gjemte; og i glede over den går han bort og selger alt han har, og kjøper åkeren. Himmelens kongedømme er også likt en kjøpmann som søker etter vakre perler, og da han hadde funnet en kostbar perle, gikk han bort og solgte alt han eide, og kjøpte den. (Matteus 13:44–46)

Når vi forstår sannheten om Gud—at Han har grenseløs, andre-sentrert kjærlighet, og at Han er fullstendig pålitelig, barmhjertig og sjenerøs—vil vi samtidig få en klar forståelse av hvordan Hans kongedømme er. Vi vil se vårt forvrengte Guds bilde som verdiløs og vil med glede selge det for å kjøpe det sanne bildet av Gud og Hans kongedømme.

Så kom en av de skriftlærde, han hadde hørt dem samtale med hverandre, og han skjønte at Han hadde svart dem godt, og han spurte Ham: Hvilket er det første av alle bud? Jesus svarte ham: Det første av alle budene er: Hør, O Israel! Herren vår Gud er én Herre. Og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele din sjel, og av hele ditt sinn, og av all din kraft. Dette er det første budet. Og det andre er like stort, nemlig dette: Du skal elske din neste som deg selv. Det er ikke noe annet bud som er større enn disse. Den skriftlærde sa til Ham: Godt, Mester. Du har talt sannheten, for det er én Gud, og det er ingen andre enn Ham. Og å elske Ham av hele hjertet, med all forstand, av hele sjelen, og av all kraft, og å elske sin neste som seg selv, er mer enn alle heloffer og slakteroffer. Da Jesus så at han svarte klokt, sa Han til ham: Du er ikke langt borte fra Guds kongedømme. (Markus 12:28–34)

Jesus oppmuntret den skriftlærde som Han besvarte: "Du er ikke langt borte fra Guds kongedømme." Den skriftlærde uttrykte en dypere forståelse av åndelig virkelighet enn de fleste. Han gikk

dypere enn en overfladisk lesing av Skriftene, og grep fatt i visjonen om kjærlighetsloven som Jesus åpenbarte.

Hvordan vil den nye jorden se ut når kjærlighetsloven er den eneste loven som gjelder? Guds andre-sentrerte kjærlighet vil gjenspeiles i hele menneskeheten. Enhver vil elske og verdsette alle andre som "bedre enn seg selv" (Filipperbrev 2:3). Det vil eksistere en tilstand av lykke og trygghet uendelig mye mer enn vi kan forestille oss.

Men som det står skrevet: Det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke har kommet opp i menneskets hjerte, det som Gud har gjort i stand for dem som elsker Ham.

—1. Korinterbrev 2:9

27. Gud tilbyr oss sann frihet

Da sa Gud: La Oss danne mennesker i Vårt bilde, etter Vår likhet; la dem ha herredømme over fisken i havet, over fuglene i luften og over småfeet og storfeet, over hele jorden og over hvert kryp som rører seg på jorden.

—1. Mosebok 1:26

Herredømme over jorden som Gud gav menneskeheten, godkjente ikke misbruk eller utnyttelse. Adam og Eva og deres etterkommere var ment å være kjærlige forvaltere av jorden og enhver skapning på den. Skriften forteller: "Jorden har Han gitt til menneskebarna" (Salmene 115:16). Da våre første foreldre trodde på løggen at Gud er selvisk og begrensende, ble de overvunnet av bedrageren, og deres sinn ble brakt i trelldom under han, "for det et menneske er overvunnet av, det er han også i trelldom under" (2. Peter 2:19). Der Adam og Eva en gang hadde frihet, var de og deres barn nå i trelldom under djevelen. I et skremmende øyeblikk etter fallet, så det ut til at menneskeheten ikke hadde annen utvei enn hjelpeløst å være dømt til den samme uunngåelige ødeleggelsen som Satan og de andre falne englene.

Likevel finnes det gode nyheter; Gud sørget for en vei ut av trelldom, for dem og deres etterkommere. For å imøtekomme denne nødsituasjonen, talte Gud disse ordene til Satan: "Og Jeg vil sette fiendskap mellom deg og kvinnen, og mellom din sæd og hennes Sæd" (1. Mosebok 3:15). Hva er dette fiendskapet?

Da Satan og hans etterfølgere gjorde opprør mot Gud i himmelen, gjorde de det ufra et mangeårig forhold til Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd. De hadde rikelig med opplevelser av å kjenne Guds kjærlighet og hadde ingen grunn til å tvile på Hans godhet. Da de avskjærte seg selv fra Gud slik de gjorde, var de ikke lenger i stand til å respondere på den Den Hellige Ånd. Ved sin trassige stolthet hadde de dømt seg selv til mørke og til slutt til glemsel, uten å kunne omvende seg og vende tilbake til sin Skaper.

Da Adam og Eva syndet, gjorde de det utfra en begrenset kunnskap om Gud og en begrenset erfaring med Ham. De ble lurt av Satan; de *hadde ikke* tatt en kalkulert beslutning for å avvise sin Skaper. Menneskehetens fremmedgjøring fra Gud var ikke uten kur. Guds løfte om å "sette fiendskap" mellom Satan og kvinnen var jordens opprinnelige evangelium.

Gud satte barmhjertig frem håpet til Adam og Eva og deres etterkommere, at deres hjerter og sinn ville fortsatt være i stand til å respondere på Den Hellige Ånd—de ville ennå være svake for Guds kjærlighet. Menneskehetens trelldom under Satan ville ikke være fullstendig. Den enkeltes frie vilje ville forbli intakt, og det begrenser Satans innflytelse på oss og forsikrer vår frihet til å velge å bli forsonet med vår Skaper.

For di skapningen selv også skal bli utfridd fra fordervelsens trelldom, til Guds barns herlige frihet. (Romerbrevet 8:21)

Stå derfor fast i den frihet ved hvilken Kristus har gjort oss fri, og la dere ikke nok en gang bli viklet inn i trelldommens åk. (Galaterbrevet 5:1)

Hvis da Sønnen gjør dere fri, blir dere virkelig fri. (Johannes 8:36)

For denne verdens gud har forblindet sinnene til dem som ikke tror, for at ikke lyset fra Kristi herlige evangelium, Han som er Guds bilde, skal skinne for dem. For Gud, som befalte lyset å skinne ut fra mørket, har skint i våre hjerter, for å gi lyset fra kunnskapen til Guds herlighet i Jesu Kristi ansikt. (2. Korinterbrev 4:4, 6)

Er det ikke på tide å kaste fra oss det mørke omslaget av legalisme og selvmotsigelse som Satan har omsluttet Kristi evangelium med, og velge å være en ikke-deltaker i den rådende misforståelsen av vår saktmodige Gud?

Hvis dere forblir i Mitt ord, da er dere i sannhet mine disipler.

Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal gjøre dere fri.

—Jesus (Johannes 8:31–32)

Sannheten er den gode nyheten om vår saktmodige Gud!

Så sier Herren: La ikke den vise mannen rose seg av sin visdom, la heller ikke den mektige mannen rose seg av sin makt, la ikke den rike mannen rose seg av sin rikdom. Men la den som roser seg, rose seg av dette, at han forstår og kjenner Meg, at Jeg er Herren som utøver kjærlig godhet, dom og rettferdighet på jorden. For Jeg har behag i dette, sier Herren.

—Jeremia 9:23–24

Oppsummering

1. Riktig forstått, er Bibelen rimelig. Bibelen definerer og tolker seg selv. (Jesaja 1:18; 1. Korinterbrev 2:13)
2. Våre veier og tanker gjenspeiler ikke Guds veier og tanker. (Jesaja 55:8–9; Salmene 50:21)
3. Guds herlighet er Hans karakter. (2. Mosebok 34:6–7; 2. Korinterbrev 4:4, 6)
4. Gud er kjærlighet. (1. Johannes 4:8, 16)
5. Guds kjærlighet er total uselvisk. (Johannes 3:16–17; Romerbrevet 5:8)
6. Kjærlighet krever frihet. (5. Mosebok 30:19–20; Johannes 8:32, 36)
7. Jesus er Gud. (Johannes 1:1–3, 14; Kolosserbrevet 1:13–17)
8. Jesus er den klareste åpenbaringen av Gud. (Hebreerbrevet 1:3)
9. Gud forandrer seg aldri. (Malaki 3:6; Hebreerbrevet 13: 8; Jakobs brev 1:17)
10. Gud er Skaperen og Opprettholderen—ikke ødeleggeren. (1. Mosebok 1:1; Salmene 33:6, 9; Hebreerbrevet 1:3; Lukas 9:56; Johannes 10:10)
11. Konfliktens kjerne handler om Guds prinsipper for styring—det handler ikke om Hans makt. (1. Mosebok 3:1–5)
12. Guds kongedømme styres av kjærlighetsloven—ikke av lovens styre. (Matteus 22:37–40; Galaterbrevet 5:14, 22–23; 1. Korinterbrev 13)
13. Gud bruker aldri tvang. Han overvinner det onde med det gode. (Matteus 5:43–48; Romerbrevet 12:20–21; Lukas 23:34)

14. Satan er Guds antagonist og en mesterbedrager. (Johannes 8:44; 2. Korinterbrev 11:14; Åpenbaringen 12:7–9; 1. Peter 5: 8)
15. Synd er å se Gud som selvopptatt og upålitelig. (1. Mosebok 3:1–5; Kolosserbrevet 1:21)
16. Synd er dødelig—ikke Gud. (Romerbrevet 6:23; Jakobs brev 1: 13–15)
17. Gud dømmer oss ikke—vi dømmer oss selv. (Johannes 3:17–21; 5:22; 12:44–48; Matteus 7:1–5; Lukas 6:37; Romerbrevet 2:1–3)
18. Evangeliet er den gode nyheten om Gud. (2. Korinterbrevt 4:3–6; Åpenbarinegn 14:6–7; Lukas 15:11–32; Johannes 3:16–17; Romerbrevet 5:8)
19. Frelse er helbredende forsoning—det er ikke en juridisk sak. (Markus 2:16–17; Lukas 4:18–19; Apostlenes gjerninger 28:27; 2. Korinterbrevt 5:18)
20. Å kjenne Gud er det evige livet. (Johannes 17:3)

Gjerningene til vår saktmodige Gud legger frem overveldende bevis fra Bibelen for å befri Gudfra anklagene om at Han er uærlig, dømmende, kontrollerende, urettferdig, dårlig temperert eller voldelig. Boken viser at hele Bibelen, riktig forstått, er i harmoni med den endelige uttalelsen: "Gud er kjærlighet" (1. Johannes 4:8).

Forfatterens egen reise til et tydeligere bilde av vår gode Gud spenner over 50 år. Han bor sammen med kona Julie i deres Walden-inspirerte hytte i Nord-Minnesota. Han liker selskapet til mange firbeinte og fjærkleddede venner.